

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 6/2001 - 31 pàgines

Sessió Extraordinària del dia 4 de juliol del 2001

El dia 4 de juliol del 2001, dimecres, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en Sessió Extraordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 15/2001, que és el següent:

1- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació de la tarifa general de taxes de consum.

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei sobre la remuneració de les reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals que han de mantenir i dipositar les entitats enquadrades en el sistema financer.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Francesc Areny Casal i Josep Àngel Mortés Pons, síndic general i subsíndic general, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Miquel Alís Font
M. I. Sr. Francesc Areny Casal
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sra. Olga Benazet Dolsa
M. I. Sr. Francesc Casals Pantebre
M. I. Sr. Jordi Daban Alsina
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuró
M. I. Sra. Olga Forné Angrill
M. I. Sr. Patrick García Ricart
M. I. Sr. Marcel Llovera Massana
M. I. Sr. Esteve López Montanya

M. I. Sr. Antoni Martí Petit
M. I. Sr. Jordi Mas Torres
M. I. Sr. Daniel Mateu Melción
M. I. Sr. Joan Monegal Blasi
M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
M. I. Sr. Càndid Naudi Mora
M. I. Sr. Marc Pintat Forné
M. I. Sra. Clara Pintat Rossell
M. I. Sr. Emili Prats Grau
M. I. Sra. Maria Lluïsa Puig Montes
M. I. Sr. Antoni Riberaigua Sasplugas
M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
M. I. Sr. Roc Rossell Dolcet
M. I. Sr. Guillem Valdés Alemany

El M. I. Sr. Síndic General ha excusat les absències dels M. I. Srs. Josep Garrallà Rossell, per trobar-se fora del país per motius familiars, i de Josep Areny Fitó per trobar-se, doncs, fora del país.

També hi és present el M. I. Sr. Marc Forné Molné, cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Pere Cervós Cardona, ministre d'Educació, Joventut i Esports; Enric Pujal Areny, ministre de Turisme i Cultura; Olga Adellach Coma, ministra d'Agricultura i Medi Ambient; Mireia Mestre Cortadella, ministra de Finances; Jordi Visent Guitart, ministre de Justícia i Interior; i Jordi Serra Malleu, ministre d'Ordenament Territorial.

Assisteix també a la sessió el Sr. Valentí Martí Castanyer, secretari general del Consell General.

(El Sr. Marcel Llovera Massana, secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 11.10h)

El M. I. Sr. Síndic General:

Moltes gràcies.

Els dos projectes de llei que figuren en l'ordre del dia s'han presentat sota el procediment d'extrema urgència i necessitat, i havent-se presentat dos mocions discrepant del caràcter d'extrema urgència i necessitat atorgat per la Sindicatura, presentades respectivament, pel Sr. Jaume Bartumeu Cassany en representació del Grup Socialdemòcrata i pel Sr. Jordi Mas Torres en representació del Grup Demòcrata. Procedirem, en primer lloc, al debat incidental previst pel Reglament. Proposo que es debatin i es votin les dos mocions de manera conjunta. D'acord?... Molt bé, doncs, procedirem d'aquesta manera.

Començarem per l'exposició de la moció presentada pel Grup Socialdemòcrata.

Té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic.

El vot dels pressupostos i de les lleis que estableixen tributs són, en una recta interpretació de la nostra Constitució, una de les dimensions essencials de la missió del Consell General, assemblea representativa del poble andorrà.

En comprovar, dilluns al migdia, com pretenia el Partit Lliberal fer-nos empassar garsa per perdiu, em vaig recordar el que deia el que fou primer ministre i president de l'Assemblea Nacional Francesa, el Sr. Edgar Faure, en relació a la disminució dels poders del parlament. Aquell polític francès parlava de situacions de litúrgia, lletania i letargia.

La litúrgia, com tots sabem, és la forma de celebrar cerimònies religioses i, per extensió, activitats cíviques i institucionals.

En el règim de Coprincipat parlamentari que tenim a Andorra, la forma de l'actuació política de la majoria és molt important.

La majoria té legitimitat política institucional per a fer prevaler el seu criteri. Aquesta és la base mateixa de la democràcia. No hi ha res a dir. Però, sí que hi ha molt a dir, -i per a poder-ho dir presentem aquesta moció- quan la majoria se salta la litúrgia, i vol impedir que els consellers generals de l'oposició parlamentària puguem exercir la nostra missió fonamental. La missió d'analitzar i debatre tots els projectes i

proposicions de llei i, amb les aportacions que puguin fer tots els grups parlamentaris, intentar millorar-los.

Per aquest motiu el secretari de Sindicatura que representa el nostre partit, el company Esteve López, ja va manifestar explícitament, dilluns, la seva oposició al fet que la Sindicatura atorgués a cap dels dos projectes de llei presentats pel Govern el caràcter d'extrema urgència i necessitat.

Ho va fer ell, dilluns a la reunió de la Sindicatura, i ho fa avui el Grup Parlamentari Socialdemòcrata en aquesta reunió del Consell General perquè entenem que no concorre cap circumstància. Per part del Govern no s'ha adduït cap motiu justificat, que permetés a la Sindicatura qualificar d'aquella manera els projectes de llei presentats pel Govern lliberal.

Sr. síndic, us dèiem dilluns a la reunió de la Sindicatura, i us repetim avui aquí, davant el Ple, que la Sindicatura, com a òrgan rector del Consell General, representa tot el Consell General per la qual cosa ha d'actuar de manera imparcial. Ha d'afavorir el debat parlamentari i ha de defensar les prerrogatives del Consell General.

Això, és el que hauria de fer però, dissortadament, Sr. síndic, no ho heu volgut fer. Heu permès que a la Sindicatura s'imposés el criteri de la vostra majoria.

Llàstima per la litúrgia que tan bé havia presidit els inicis d'aquesta legislatura. Era, pel que estem veient, una litúrgia de circumstàncies, que volia obrir el pas a un enfilall, a una tirallonga d'invocacions al consens que no hauran estat res més que una mala lletania. Després m'hi referiré.

Ara, breument, direm per què considera el Grup Socialdemòcrata que no hi ha d'haver el caràcter d'extrema urgència i necessitat en els projectes presentats pel Govern. Uns projectes que el respecte a la dignitat del Consell m'impedeix dir que estem examinant. Els estem veient passar, però, aquesta tramitació no ens permet examinar-los seriosament.

Projecte de llei de modificació de la tarifa general de taxes de consum. No hi ha d'haver extrema urgència ni necessitat, si constatem que d'ençà el 4 de març del 1999, data en la qual la majoria lliberal va aprovar una anterior Llei de modificació de les taxes sobre el consum, no hi ha hagut cap nova tramitació de cap augment de les taxes sobre el tabac.

Recordarem únicament ara que en data 4 de juny de 1999 -fa dos anys- el Tribunal Constitucional -en el marc d'un dictamen previ instat pel copríncep francès sobre l'adequació a la Constitució d'aquella llei- va dictar un Aute declarant que la llei era contrària als articles 59 i 37 de la Constitució.

Immediatament després d'aquella clara i contundent plantofada constitucional, el Govern -el seu cap i els seus ministres- van dir i repetir, en públic i en privat, que en un tres i no res entrarien a tràmit un nou projecte per poder -asseguraven- augmentar les taxes sobre el tabac.

Dos anys han passat d'ençà la publicació de la resolució del Tribunal Constitucional sense que el Partit Lliberal hagi deixat d'ocupar els despatxos de l'Edifici Administratiu. En dos anys no hi havia pressa. Ara el tema seria d'extrema urgència?

Si tanta necessitat hi havia per procedir a augmentar les taxes, com és que el Govern liberal no va aprofitar la tramitació de la llei del 22 de juny del 2000 que va servir per adaptar la nomenclatura de les taxes sobre el consum per augmentar les taxes del tabac?

El president lliberal de la Comissió de Finances, home experimentat en la qüestió, ens ho explicarà segurament d'aquí una estona.

De moment l'explicació l'ha donat, fa pocs dies, el propi cap de Govern en parlar amb alguns colliters de tabac: l'estiu de l'any passat érem a les portes de la campanya electoral. No convenia pas astorar els votants amb augments poc rendibles electoralment.

Admetent, fins i tot, que l'oportunisme electoral hagués permès aquest parèntesi de dos anys, com és que no s'ha tramitat el projecte durant els mesos d'abril i maig d'aquest any?

El cap de Govern en la seva carta d'abans d'ahir entrada al registre del Consell General a les onze del matí, afirma -i el cito-: "... l'evolució dels preus de consum del tabac als països veïns, i en general a tota la Unió Europea, fa que s'incrementi el diferencial de preus d'aquestes mercaderies entre els països de la Unió i Andorra, creant-se una situació que podria incitar al tràfic il·lícit d'aquest tipus de mercaderies sensibles i perjudicar de manera significativa el nostre país".

Ho fa a quaranta-vuit hores justes d'iniciar-se aquesta sessió del Consell, i sense haver-se

molestat a trametre cap informació prèvia als grups parlamentaris de l'oposició.

En l'entrevista mantinguda el divendres dia 15 de juny al seu despatx, el cap de Govern i la ministra de Finances no ens van donar cap informació concreta, ni ens van remetre cap documentació.

Ara, es pretén que en menys de quaranta-vuit hores -el Projecte de llei i la documentació adjunta la vam rebre a les quatre de la tarda del dilluns- ens pronunciem a les palpentos.

No ho podem acceptar. Aquí no hi ha urgència, com no sigui la de tapar les vergonyes de la deixadesa interessada que el Govern lliberal ha mantingut durant dos anys creant una situació que, aquesta sí, ha afavorit el tràfic il·lícit que ara pretén evitar.

Aquí, no hi ha extrema necessitat com no sigui la d'intentar presentar davant el Govern espanyol una proposta atabalada, i perjudicial per als petits colliters, destinada únicament a fer creure que es fa alguna cosa quan, al capdavall, no s'ha volgut fer res durant dos anys.

Pel que fa al Projecte de llei sobre la remuneració de les reserves en garantia i d'altres obligacions operacionals del sistema financer, ens diu el cap de Govern en la seva carta d'abans d'ahir -i el torno a citar-: que el Govern "... ha valorat les conseqüències pressupostàries..." -diu- "derivades d'una sentència del Tribunal Superior de Justícia que suposa que cal retornar a les entitats bancàries centenars de milions de pessetes".

Diu, també, que: "...aquella valoració, per a la qual no calien gaires dictàmens d'assessors." - això no ho diu el cap de Govern ho dic jo-, l'ha portat, -i ara sí que cito al cap de Govern-: "... a considerar convenient restablir de forma immediata la utilització de l'instrument de política financera relatiu als dipòsits de reserves en garantia... i d'altres obligacions operacionals...".

I acaba aquell llarg paràgraf de la seva missiva dient-nos que tot ho ha fet -i el torno a citar-: "... als efectes de preservar, el màxim possible, l'evolució de l'economia andorrana i fomentar-se el seu creixement."

És a dir, comptat i debatut, que el Tribunal Superior de Justícia resolgui que els bancs han de rebre el retorn d'uns centenars de milions de pessetes posaria en perill l'evolució de

l'economia andorrana i en perjudicaria el foment del seu creixement.

Se'm permetrà la llicència de dir que el cap de Govern devia pensar, en trametre aquesta carta al Consell, que s'estava adreçant a uns alumnes d'escola de primària d'Andorra disposats a escoltar i a donar crèdit embadalits a les paraules d'aquell senyor que surt cada dia a la televisió, matí, tarda i nit.

Però, els que seiem en aquesta sala, per bé i per mal, ja fa dies que hem sortit de col·legi, i no ens podem empassar tan fàcilment semblants contes de la vora del foc.

Comptat i debatut el que està passant és que el Govern ha perdut els papers i els comptes, i ara vol apagar el foc amb oli bullent.

Una matèria tan seriosa com és la de la tributació del sector financer a l'erari públic no es pot tractar tan lleugerament volent d'una banda donar l'aparença d'informar l'oposició per a fer aparèixer, tot seguit, una pluja de projectes -en portem quatre i a ben segur ens hem descomptat- els uns amb més disbarats que els altres.

Una qüestió de tanta transcendència -interna i externa- per a la credibilitat de les institucions andorranes no es pot tractar d'aquesta manera.

No es poden presentar lleis-pressió, destinades únicament a servir de moneda de canvi. Tornem a l'escola, però, ara som al pati del col·legi i en mig de la baralla sentim com algú diu: si m'executes la sentència que m'has guanyat no et retribuiré els dipòsits a l'INAF.

Aquesta és la trista realitat que ens porta a demanar que la tramitació d'aquest segon projecte es dugui a terme per la via ordinària. Amb seriositat i amb responsabilitat.

Al costat d'aquesta mala manera de fer i de governar, a salt de mata, aquí caic i allí m'aixeco, segueixen sentint-se -i les tornarem a sentir avui- aquelles lletanies sobre la política d'Estat i els consens necessaris en matèries d'interès general.

El mirall dels discursos lliberals topa amb la política concreta, la de cada dia, d'una majoria que està feta d'una suma d'improvisacions i preteses genialitats, amanides amb molta tergiversació.

Tot adreçat, és ben evident, per fer caure el Consell en la letargia.

A les dos de la matinada, quan acabava de preparar aquesta intervenció, llegia al

diccionari Alcover-Moll la definició de letargia; diu així: "Son profund i persistent del qual és difícil despertar i que té aparença de mort".

Ho llegia ben despert, i preocupat... molt preocupat perquè esteu portant l'administració de la cosa pública, de l'interès general, amb una lleugeresa esfereïdora.

El Grup Socialdemòcrata està realment indignat per la vostra mala manera de procedir, trepitjant la litúrgia parlamentària, i està decebut... molt decebut, per la buidor i insinceritat de les vostres lletanies sobre el consens.

Però, també, està i estarà ben despert perquè no caurà en la letargia en la qual el Govern liberal voldria fer esbalçar el Consell General.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

A continuació exposa la moció presentada pel Grup Demòcrata el Sr. Jordi Mas.

El M. I. Sr. Jordi Mas:

Gràcies Sr. síndic.

Davant d'aquesta convocatòria de la sessió del Consell per l'aprovació del dos projectes de llei presentats, ens resulta obligat, amb motiu d'haver estat promoguts pel procediment legislatiu d'extrema urgència i necessitat, efectuar una moció sobre dit procediment fonamentant-la en diverses consideracions. Aquestes consideracions s'efectuen tant pel que fa a la institució del M. I. Govern, el qual formula davant el Consell General l'aprovació dels textos referits, com també respecte a la institució de la Sindicatura pel que es dirà de la forma següent:

Pel que fa al Projecte de llei de modificació de taxes de consum cap fonamentació de les contingudes en l'argumentació de Govern, legitima l'aplicació d'un procediment d'extrema urgència i necessitat. El nostre grup parlamentari no comparteix les raons adduïdes en referència a l'increment del diferencial de preus d'aquestes mercaderies i en conseqüència la incitació al tràfic il·lícit de les mateixes, com a arguments per un procediment d'extrema urgència i necessitat.

La manca de planificació de Govern és una realitat en aquest Projecte de llei de modificació de la tarifa general de taxes de consum, ja que ha disposat de temps suficient durant els dos

darrers anys per corregir aquest diferencial, seguint l'evolució dels preus de consum del tabac als països veïns, tal com ell mateix diu, i no ha sigut capaç de dur a terme una modificació de taxes de forma regular que hagués evitat aquests increments considerables i sobtats.

Pel que fa al Projecte de llei sobre la remuneració de les reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals que han de mantenir i dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer, efectuem les següents precisions:

Veiem com la Llei de l'ordenació del sistema financer del 27 de novembre de 1993 regulava i imposava a les entitats financeres determinades obligacions, entre altres les de mantenir unes reserves mínimes de fons propis dipositades a l'INAF en garantia de les seves obligacions operacionals. La Llei de regulació de reserves en garantia de dipòsits i altres obligacions operacionals a mantenir i dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer de data 11 de maig de 1995, en la seva disposició transitòria cinquena establí que, mentre no s'hagués fet el desplegament normatiu de l'article 16 de la Llei d'ordenació del sistema financer o fins que el Consell General hagués aprovat una llei tributària que afecti a les obligacions de les entitats bancàries, els dipòsits de les reserves en garantia que constitueixen aquestes entitats no seran remunerats.

Simultàniament, el M. I. Govern i l'Agrupació de Bancs Andorrans, van -mitjançant comunicacions- formalitzar un acord sobre la fórmula de càlcul tant del cost de les reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals com dels coeficients d'inversió obligatòries. Però, aquesta dinàmica establerta de forma convencional estava prevista únicament per als exercicis del 1995, 1996 i 1997 i en virtut de la promulgació de la Llei de regulació del capital social mínim de les entitats bancàries de dret andorrà del 30 de juny de 1998, la disposició transitòria cinquena de la Llei de l'11 de maig de 1995 quedava implícitament sense efecte per haver culminat el desplegament normatiu del sistema bancari.

És obvi, doncs, que el Govern a partir d'aquell moment no tenia cap norma que legitimés la no remuneració dels dipòsits en qüestió. Malgrat aquesta consideració òbvia, el Govern ha mantingut un litigi que ha acabat amb la sentència del Tribunal Superior, Sala Administrativa, a favor de les entitats bancàries.

Doncs, bé, veiem per la cronologia esmentada que, amb el desplegament del sistema bancari l'any 1998, un Govern responsable i previsor hauria d'haver interpretat aquest fet com la necessitat de legislar o regular en tot cas la remuneració de les reserves en garantia dels dipòsits i altres obligacions a mantenir i dipositar en les entitats enquadrades en el sistema financer. Contràriament, però, sense prendre cap mesura, ha volgut mantenir una situació de fet, que no es legitimava en la legalitat, no havent reaccionat ni davant les accions entaulades per les entitats bancàries, optant com a única alternativa per seguir un judici, el resultat del qual era obligat de perdre per necessitat. Ni els litigis entaulats per l'ABA han fet que el Govern apostés per la legalitat durant tots aquests anys de judici, fins que avui, se'ns imposa per la mesura d'extrema urgència i necessitat, la convocatòria d'un Consell per a aprovar el text articulat proposat.

En conclusió, en relació al procediment escollit per Govern, entenem que cap urgència ni necessitat justifica l'aprovació del Projecte de llei en qüestió, més si tenim en compte la passivitat de Govern durant tots aquests darrers anys a partir de 1998 per a donar cobertura legal a la situació que ara es pretén subsanar. No veiem, per tant, una necessitat d'Estat en l'aprovació, emprant el referit procediment sinó en tot cas una urgència i necessitat per cobrir la manca de planificació governativa i els errors incorreguts per la insistent improvisació de Govern.

En congruència entenem desafortunada la qualificació del procediment que finalment ha donat la Sindicatura en aplicació de l'article 113 del Reglament del Consell General, procediment a convocar directament el Ple d'aquest Consell en el termini de 48 hores des de la recepció dels textos articulats que interessa aprovar per part de Govern; uns textos que varem rebre durant la tarda del dia 2 de juliol de 2001. Ens preguntem, doncs, quines han estat aquelles consideracions que han portat a la Sindicatura a dita qualificació, i demanem en tot cas, aprofitant aquesta ocasió que s'entaula amb caràcter previ, que faci evidents els raonaments que han exercit o influït en la seva convicció per a tramitar els projectes emprant el tràmit de l'extrema urgència i necessitat arribant als límits d'habilitar dies fora del període de sessions atenent que aquest finalitzava el 30 de juny, per a poder celebrar el Consell que avui ens ocupa.

D'acord amb l'article 60.1 de la Constitució i el mateix article 113 del Reglament del Consell, la Sindicatura coneix molt bé les limitacions temporals que s'imposen als grups de l'oposició parlamentària (48 hores) per analitzar i valorar els textos presentats, circumstància que endemés significa l'impediment per als mateixos de poder proposar esmenes, ja que aquests textos es sotmetran a un debat de totalitat i a una única votació.

Tenim la ferma convicció que qualificant el procediment per a l'aprovació dels textos al·ludits d'extrema urgència i necessitat, es crea un perillós precedent, ja que com la mateixa literalitat del procediment denota, la utilització del procediment interessat, únicament queda reservat per a situacions excepcionals. És a dir, quan l'Estat hagi de fer front a esdeveniments, la magnitud dels quals encaixi en els conceptes d'alarma i d'emergència. Resulta molt significatiu que l'article 60 de la Constitució en el seu apartat primer prevegi els casos d'extrema urgència i necessitat i en el seu immediat apartat segon parli justament de les matèries reservades a la Llei qualificada dient taxativament que les mateixes no poden ser objecte de delegació legislativa ni del procediment previst a l'apartat 1 de l'article en qüestió.

Pels antecedents, per tant, reiterem la nostra més total i absoluta oposició a què la Sindicatura qualifiqui el procediment per a l'aprovació dels dos projectes de llei presentats pel Govern amb caràcter d'extrema urgència i necessitat, doncs, quedaria plenament desvirtuada la pròpia lògica incongruència aplicada en la nostra Constitució i l'essència de les matèries que certament han de quedar reservades a dit procediment d'extrema urgència i necessitat.

Qualificar, avui, com ha estat efectuat per la Sindicatura el procediment d'extrema urgència i necessitat, obstrueix les funcions inherents del Consell General, el qual com a òrgan eminentment legislatiu, veu minvades les seves potestats i instruments per a poder revisar, estudiar i finalment debatre els projectes de llei proposats, tot això, evidentment, en perjudici del perfeccionament que la intervenció dels grups parlamentaris poden introduir en els textos articulats. No hem d'oblidar que la distribució de poders establerta per la Constitució fonamenta el nostre estat de dret, i per tant, qualsevol iniciativa, i en aquest cas, procediment que pugui acotar o limitar les

prerrogatives d'aquest estat de dret esdevé alarmant. El nostre grup parlamentari entén que per mitjà del procediment escollit, justament s'incorre en establir els perillosos precedents esmentats així com en reduir les funcions inherents a una institució que garanteix un dels pilars fonamentals del nostre Estat, en detriment dels drets i les llibertats dels ciutadans.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

A continuació acabades les exposicions de les mocions presentades pel Grup Socialdemòcrata i pel Grup Demòcrata té la paraula el Govern.

Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, en aquest debat que ja s'ha produït en altres ocasions exclusivament en el tema de taxes sobre el tabac es repeteixen algunes de les motivacions que el Govern ha presentat en aquells moments i, per tant, en aquest tema repetiré, també, aquí, el que s'ha dit en aquesta sala, altres vegades.

Pel que fa al conjunt de les dos lleis es presenten pel tràmit d'extrema urgència i necessitat per diferents motius.

Pel que fa al de les taxes del tabac són els mateixos que hi han hagut altres vegades, que hem hagut de presentar en altres ocasions, i es tracta, senzillament, d'allò que -li reconec al Sr. Bartumeu com ha dit en últim moment- de què ens falta, encara, la Llei d'impostos especials que permetrà evitar que s'hagi de discutir una cosa com les taxes en el si del Parlament excepte sota la previsió que fa la Constitució d'un control posterior, i com passa en tots els països i en totes les democràcies occidentals.

L'habilitat o la facultat del Govern de poder fer decrets i lleis no la contempla la nostra Constitució, i ja s'ha dit d'altres vegades, aquí, i s'ha de suplir pel que la mateixa llei i la Constitució permeten, que és una habilitació legislativa, i és imprescindible fer-ho, però, no s'ha fet encara. Vam presentar una llei que sí que es va presentar en aquell moment per tràmit d'extrema urgència amb el conjunt del bloc de les lleis sobre el contraban de tabac -per dir-ho així- i molt encertadament, és clar. El Tribunal en aquell moment va creure que

aquest tema no era susceptible de ser discutit per extrema urgència i, per tant, s'havia de tramitar per la via ordinària i, això, es farà... es farà en el moment que tinguem, ara en aquesta nova legislatura, amb el nou Govern i el nou Consell General, preparat un text per discutir-lo per la via ordinària perquè pugui, el Govern, tenir la facultat de modificar els impostos especials de determinades matèries sensibles, o no, sobre el moment, sobre les necessitats, i sobre la contingència internacional com fan tots els demés països d'Europa perquè tenen una altra estructura institucional.

Per això, la preocupació que sempre es dona, aquí, al Consell General de què quan es presenta una llei d'aquestes característiques s'està minvant la capacitat del Consell davant del Govern, s'ha de dir que es parteix d'una situació completament anòmala en relació amb altres països, però, absolutament més democràtica que molts d'ells, i és que el Consell General té més control sobre el Govern a Andorra que en cap altre país d'aquests. Perquè tots aquests països a través del decret-llei només són objecte de control, les decisions de Govern sobre taxes, a posteriori, i moltes vegades no es fa aquest control perquè, és clar, el Govern actua segons les necessitats del moment, i no s'impugna en les seves decisions.

Jo confio que quan s'hagi fet la Llei d'impostos especials i la tinguem aprovada per aquesta Cambra i que puguem discutir tots i que la puguem millorar amb l'aportació de l'oposició, es doni el cas de què haguem de pujar, doncs, bastant sovint... o baixar, l'impost de la gasolina, per exemple, i els del tabac, també, moltes vegades, i que ho puguem fer de tal manera que no s'hagi d'arribar, aquí, al debat incidental posterior de control, si no és per dir que estava ben fet; jo, confio que sigui així, i així els asseguro que voldrem treballar-hi.

És veritat, podríem haver-ho fet fa dos anys quan es va rebutjar pel Tribunal Constitucional aquell projecte de llei. Les circumstàncies eren molt diferents en tots els aspectes, i ara estem en una nova legislatura, i estic convençut de què podrem tirar-ho endavant per part de tots nosaltres.

El que també s'ha de dir respecte a les entitats bancàries: sí que és molt circumstancial, però, no puc, -això sí que no és el mateix- no es pot dir amb la seguretat que ho ha dit el Sr. Jordi Mas. Ja m'agradaria poder estar tan segur de què el resultat era el d'estar obligat a perdre les

sentències que motiven, d'alguna manera, o que estan al darrera d'aquesta discussió.

Ja m'agradaria a mi tenir la clarividència per saber quan es pot perdre una sentència. Em sembla que en cas de plantejar-se davant d'un tribunal la lògica, és intentar defensar els propis arguments i creure-te'ls, no? saber que aquests arguments són bons, i que poden ser certs.

Una cosa és la lletra de les lleis i una altra és l'esperit que les va originar l'any 1993, un esperit de consens total en aquesta Cambra, i a l'any 1996, també, un esperit de consens total que va permetre que aquelles lleis de caire bancari es fessin per unanimitat en aquest Consell i amb el treball de la comissió legislativa, extraordinàriament positiu, he de repetir-ho aquí.

És clar, això que va permetre de sortir amb aquestes lleis, malgrat tot, el pas del temps i la llargada de la legislatura i les dos legislatures que ja portem, ha fet que algun dels seus aspectes quedés desfasat amb l'obertura bancària tal com s'havia plantejat i, per tant, ens hem trobat que s'ha hagut de suplir el que la sentència ens ha dit. La sentència ens ha dit que no podíem considerar allargat el termini aquell i, per tant, per la transitòria s'havia de posar al dia, la llei, d'aquesta manera.

Ho hem hagut de fer així, i ho hem fet ara, ho hem hagut de fer per via d'extrema urgència, per què? Perquè, és clar, sinó... -ja ho explicarà la Sra. ministra, després, també, amb més detalls tècnics que jo mateix- si no ho fèiem en el moment adequat, doncs, aquestes mesures no tindrien l'efecte que han de tenir, que és com a mínim proveir, segur, proveir dels diners necessaris a l'Estat, perquè si s'haguessin d'executar les sentències aquelles -i suposo que serà el cas- no hi hagi un menyscapse pel pressupost de l'Estat que hagi de perjudicar qualsevol dels seus capítols i això, penso que serà així i n'estic convençut. Per què? Perquè he parlat abans de l'esperit de la llei, l'esperit de les lleis i de les que es van fer l'any 1993 i 1995, que van ser amb les lleis mateixes, lògicament, però, també, amb les seves execucions que van ser perfectament acceptades pel sector bancari com a bones, i, aquell esperit volia que, és clar, que els bancs tinguessin una participació al tresor de l'Estat determinat i, d'alguna manera plantejat com una quantitat que era raonablement acceptable per a tothom, i és aquí que l'Estat podia exigir-ho.

Per tant, estem en el mateix tema. Estem en el tema de què no es pot, per una manca d'una qualificació d'una llei, d'un detall que es pot arreglar amb dos frases, quedar-nos, l'Estat, sense una cosa que tothom tenia molt clar i que no podia anar avall. El que no pot entendre ningú és que un sector tan important com el bancari deixi de participar o participi menys a mesura que avança el temps -enlloc de ser al revés. Hauria de participar més, sobretot tenint en compte que sortosament és un sector molt ben gestionat i ha experimentat uns beneficis força importants els últims anys- per tant, em sembla que aquest tema no és més transcendental del que es vol dir aquí.

El que passa, és clar... podem parlar... sí, certament, Sr. Bartumeu, de litúrgia, podem citar molta gent, però, és clar, aquí ens hauríem de posar d'acord sobre quines són les qüestions fonamentals de fons i de forma.

Nosaltres tenim la impressió de què aquesta vegada.... almenys aquesta vegada, hem intentat fer-ho encara millor; és a dir, hem intentat portar més documentació. És clar, vostès poden dir que els hi han portat diferents documents. El que ha passat amb la llei bancària a part d'un error puntual d'un dels textos, és que sí que es van aportar cada vegada millores als textos entre altres coses per les converses que hem tingut amb vostès, i això ha estat positiu. No s'ha fet el debat fora d'aquí perquè no és fora d'aquí que s'hauria de fer, però, una part d'aquest debat que no es fa, salvat aquesta incidència actual de la moció de vostès, aquest debat que no es fa amb una llei que no es pot debatre en comissió, d'alguna manera va permetre treballar-se abans. Com que l'hem treballada abans, aquesta llei, les dos, en l'una no hem canviat res perquè només és una qüestió de tants per cent sobre el qual no crec que hi hagi gaire a discutir, ja ho veurem després, no? Al parlar de les lleis; però, sobre la llei bancària em fa l'efecte que hem actuat millor que en altres vegades que també hem presentat papers per extrema urgència. Hem intentat fer-los arribar a vostès el més aviat possible amb algunes mancances en algun moment, però s'ha pogut discutir i, la veritat, estem parlant d'una llei que té un article i dos disposicions addicionals que vostès -sobretot vostè Sr. Bartumeu amb l'experiència que té- en algun moment l'ha comprés segur, però els seus companys, també, perquè em sembla que és prou fàcil de veure i això no excusa el dia que pugui semblar que vulgui defugir del debat

parlamentari, de cap manera! Per això l'estem fent ara, aquí, i malgrat el debat que hi pugui haver aquí, considero que tenim la necessitat de fer aquesta llei, i la urgència de fer-la, i m'hagués agradat, i m'agradaria que vostès compartissin sobre el fons la necessitat d'aquesta llei. Si sobre la forma hi ha sempre la queixa de no haver-ho fet per la via ordinària, els diré que des de la legislatura que hem encetat ara, des de què el nou Govern s'ha posat en marxa, no hi havia temps material per arribar a tenir aquesta llei emesa i promulgada per ara, per l'estiu, abans de què entréssim en vacances parlamentàries. Només hem tingut, això, sí que hem hagut de demanar al Sr. síndic d'habilitar dos dies a demanda del Govern, de presentació d'una llei que són els dos primers dies de les vacances parlamentàries... és veritat, que són vacances que no existeixen, com vostès saben, perquè aquí no hi ha cap parlamentari que deixi de treballar durant el juliol, i molts també durant l'agost, i això ho saben tots vostès, i sobretot els que han tingut experiència. Per tant, es tracta d'un tema formal de dir: fem un Consell un dia.

Jo penso que, en fi, el Sr. Bartumeu cada vegada que comencem una legislatura troba noves paraules per qualificar l'actuació del Govern, i aquí, voldria dir que, bé, nosaltres actuem de tal manera que arribem a tirar endavant les coses que hem de tirar endavant, i que si aprenem alguna cosa, l'aprenem naturalment al mateix temps del que se'ns fa remarcar des del Grup Parlamentari Lliberal, que és molt, i també, del que se'ns fa remarcar des de l'oposició, i els asseguro que tenim un Govern nou amb una gran part de gent nova i, per tant, també el Grup Parlamentari Lliberal, sense dubte, i per tant, n'aprendrem encara més... això li asseguro, i jo, n'hauria d'aprendre més que ningú perquè, és clar, jo fa anys que soc aquí i sembla que no n'aprengui prou, però, em fa l'efecte que Déu n'hi do algunes coses que he après; com a mínim els electors m'han donat la raó, d'una manera majoritària a totes les parròquies, també s'ha de tenir, i també ho vull tenir en compte sense abusar-ne. No vull de cap manera abusar perquè no va pas així la política que s'ha de fer en un país com Andorra en què la capacitat i les ganes de treballar, i de fer-ho bé s'ha de demostrar cada dia, i no pel que s'ha fet abans sinó pel que es fa cada dia des d'ara.

Jo, el que no voldria, Sr. Bartumeu, és pensar que d'alguna manera estem provocant ganes de què vostè pugui trencar el consens. Vostè no té

aquestes ganes ni jo vull provocar-les, ni el Govern tampoc, i espero que sigui així i, evidentment, si en un tema d'aquests ha d'haver-hi debat, el tenim, aquí, aquest debat força interessant i força complex, certament, però, tornem a l'origen, estem parlant de dues lleis, la de taxes que és la de sempre -estem parlant del de sempre- estem parlant d'adequar progressivament els preus i, per què no s'ha fet durant dos anys? No pel que vostè diu, que vaig comentar als colliters que no va ser així, és perquè vostès no hi eren i si no perquè, realment, durant la posada al dia de taxes que hi va haver en consens l'any 1995 es va fer un salt enorme, no? Es va passar d'una barbaritat d'anys que no es pujava cap taxa de tabac a pujar de cop de 385 a 750 el kg. etc... I tot l'esforç, aquest malgrat no va ser suficient com es va veure després, va anar creixent fins el 1999. És a dir, que l'esforç que s'ha fet ha estat molt gran, i la patacada que va rebre tot el sector, sobretot el sector colliter també va ser gran.

Per tant, en el moment de tornar a insistir cada vegada amb les taxes, cada any, no tenim l'habilitació per fer-ho per la via de Govern, no vam fer-ho el temps que es podia fer. Té raó que podíem haver-ho fet l'any 2000 amb la Llei de modificació de codis, oi? -és això el que em sembla que es va fer- i no es va fer en aquell moment perquè era un debat que costava molt de fer. Ens va semblar que no era oportú de fer-ho, i aquesta és, d'alguna manera, la prerrogativa del Govern en considerar quan és oportú fer una proposta i quan no és oportú i, naturalment l'oposició té tota la facultat de dir que precisament és el contrari, no? Que ho vam fer per motius oportunistes, per motius electoralistes... això és molt legítim que vostès ho diguin, el que passa és que quan nosaltres hem de fer les coses hem demostrat que les fem, sigui en època electoral, sigui després de l'època electoral. I, ara ho estem fent en el moment que hi ha un nou Govern, que ha pogut prendre coneixement del tema, vostès potser no, perquè hi ha pocs consellers nous a les files socialdemòcrates però a les files lliberals, també, n'hi ha molts de nous i també al Govern. I, el tema del tabac vist des de fora és una cosa, i jo sé que vist des de dins, quan s'ha començat a treballar, és un altra cosa. I sobre això no excloc qualsevol debat sobre el futur del tabac, això és evident que és així, i no l'hem fet encara mai aquest autèntic debat, és veritat, i tots els que estem aquí el tenim pendent, certament.

Però, evidentment hi ha coses que no es poden ajornar, i el que no es pot ajornar és la certesa de què els països veïns pujaran els tabacs tan aviat com vulguin al setembre, pràcticament ho tenen quasi, quasi ja, coll avall de què pujaran si no puguen abans, i encara estem en un diferencial força important.

I, una vegada més no s'ha d'oblidar, aquí, que estem parlant de preus oficials i d'uns altres preus. N'hi ha uns que són els reals, i n'hi ha uns que són els altres. Llavors a Andorra estem competint amb això, i estem lluitant contra els preus no reals d'alguns llocs.

Per tant, s'ha de ser molt cautelós amb les taxes, també, s'ha de ser molt cautelós amb els percentatges -d'això ja en parlarem en la discussió de la llei- i, jo, vull insistir amb el fet de què la Sindicatura -per a mi- ha fet bé en considerar que les lleis es podien tractar d'aquesta manera perquè si hi ha un reglament que contempla aquesta possibilitat en algun moment s'ha d'aplicar; cadascú té els seus arguments per dir que sí o que no, nosaltres tenim els nostres, i em fa l'efecte que el Grup Parlamentari Lliberal els comparteix i, per tant... -i els comparteix, per tant hem parlat llargament- ja dic, ens fa l'efecte que aquesta vegada ho havíem intentat fer millor amb alguna mancança, i si alguna altra vegada ens trobéssim a fer-ho aquí... jo desitjaria que no, desitjaria que el tema del tabac, sobretot, no hagués de tornar a ser objecte d'una llei de mesures urgents, sempre que arribem entre ara i l'estiu a presentar la Llei d'impostos especials, discutir-la tranquil·lament i amb totes les possibilitats de millorar-la en la pròxima sessió parlamentària, i tenir-la vigent el mes de gener.

Em fa l'efecte que és la manera en què podrem actuar tots plegats sense haver de portar aquests debats, aquí, sobre aquest tema que realment ha estat una part importantíssima del treball parlamentari durant els últims sis anys.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, abans de continuar el debat només fer una precisió respecte al que s'ha dit sobre la decisió de la Sindicatura. Simplement només dir que la Sindicatura quan va rebre la sol·licitud del Govern d'aquests dos projectes, atenint-se a l'article 60.1 de la Constitució, i per altra part a l'article 113 del Reglament del Consell General, va acceptar per majoria, ja que, com ha dit, efectivament, el Sr. Jaume

Bartumeu, el Sr. Esteve López s'hi va oposar i es va decidir, doncs, acceptar aquest procediment per les motivacions que deia el Govern, i en tot cas poder traslladar el debat al Ple del Consell General.

Doncs, aquesta va ser la meva decisió, i de ben segur, doncs, ho assumeixo, i a partir d'aquí s'ha seguit tot el procediment reglamentari en quant a l'habilitació de dies que eren necessaris. És a dir, aquí s'ha seguit la tramitació que preveu el Reglament.

Doncs, sense afegir res més sobre la qüestió té la paraula el Grup Lliberal... no? No vol intervenir el Grup Lliberal?

Altres intervencions per part dels grups parlamentaris?

Sí, Sr. Jaume Bartumeu pel Grup Socialdemòcrata teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Per contestar, molt breument, al Sr. cap de Govern.

A veure, la primera part de la seva intervenció en relació a la qüestió de la necessitat d'una llei d'impostos especials, efectivament, d'això sí que vam parlar jo diria una bona estona en el seu despatx el dia 15, però ara... bé, no hi ha res a dir; quan la presenti ja direm el que hem de dir. No acabem d'estar d'acord amb el criteri que sembla presidir la seva orientació política en aquesta matèria, però ja ho discutirem quan toqui.

Pel que fa a la litúrgia... a veure, jo crec que, efectivament, no li he dit pas el contrari, i hem anat una mica millor, i després quan vostès, ja, pressuposa la matemàtica parlamentària, li permet pressuposar que la moció serà rebutjada i, per tant, quan discutim de les lleis que vostè ha dit dos vegades després quan parlem de les lleis, doncs, quan parlem de les lleis pel que fa a aquesta qüestió, i estrictament a la qüestió de finances, és a dir, finances bancàries el company que intervindrà ja dirà el que ha de dir en aquesta matèria.

Jo, fixi's també, que en la meva intervenció del que em queixava era de la qüestió del tabac perquè la documentació que vostès ens han enviat... és clar, vostè diu que jo me la puc llegir ràpidament, efectivament, me l'he llegit però, és que hi havia molt paper, però, és que molt d'aquest paper del tabac, doncs, francament

se'ns podia haver donat el dia 15 perquè els documents adjunts... és evident, no? O com a mínim donar-nos la pàgina *web* del ministeri aquell, o de l'agència tributària que ja ens ho hauríem tret nosaltres.

Per tant, jo crec que costava poc d'haver-ho fet una mica millor.

A veure, les lleis bancàries, ha fet bé de dir -i de fet, jo me n'havia oblidat en la meva intervenció, per tant m'ha ajudat- de recordar que aquí s'havien treballat conjuntament, i amb consens tota aquesta orientació. L'any 1993 alguns dels que seiem en aquest costat i, en tot cas, les orientacions polítiques que manteníem - i mantenim- en aquell moment vam contribuir, jo diria, decisivament a situar a les entitats bancàries i financeres en el marc d'un estat de dret, fent la Llei d'ordenació del sistema financer que és la mare de totes aquestes altres lleis.

Aquella Llei, els que hi érem a fer-la -i jo ho puc dir perquè era el president de la Comissió Legislativa de Finances- doncs, no va despertar cap entusiasme amb les entitats bancàries.

Per tant, és clar, nosaltres no podem fer més que dir que no solament estem d'acord en posar les entitats bancàries allà on la llei les ha de posar, sinó que hem estat, d'alguna manera, els pares d'aquesta criatura i és una paternitat que volem compartir amb totes les forces d'aquest Consell, però, és evident, que si algú hagués tingut la temptació -que no parlo pas per vostè- de voler-nos fer passar pel que no som, doncs, les actes de la Comissió de Finances i de les reunions de la Comissió de Finances amb els bancs, de l'any 1993, són molt il·lustratives del que vam fer o deixar de fer els uns i els altres.

Per tant, nosaltres no li hem discutit res del fons. Potser li ha discutit el Grup Demòcrata - que tampoc n'estic gaire convençut- però, en tot cas no vull pas parlar per ells, però, el Grup Socialdemòcrata *des de luego* no li ha discutit res del fons, i de què si s'han de retribuir o no s'han de retribuir els coeficients. El que li hem discutit és una mica la manera, i el que no ens agrada gens -i ja ho ha entès-... i jo no parlo de què la sentència, doncs, estès cantada. El Govern tenia l'obligació, si havia mantingut un criteri de defensar-lo davant dels tribunals, però, el que no em sembla normal és que es vulgui agafar i dir, bé, tindrà aquesta llei i aleshores, doncs, tindrà un marge de maniobra. No és una bona manera de legislar.

Tabac:... bé, és clar, ja m'ho ha dit: no ho hem augmentat en dos anys. És que només ens queixem d'això. És que el problema és que... jo no era a la reunió amb els tabaquers, evidentment, i puc admetre que... -amb els tabaquers-colliters- puc admetre que els colliters ahir a la tarda ens expliquessin malament la versió de la trobada amb vostè. Però el que, sí, era és que totes les tardes al meu despatx polític, llegint la premsa i seguint l'actualitat durant l'any 1999, i els nostres dossiers són plens de declaracions de vostè, dels ministres portaveus, del Ministeri de Finances dient: "ara tornem a entrar la Llei". Per tant, tampoc m'ho he inventat, jo.

L'any 1999, després de la resolució del Tribunal Constitucional es deia: "ara la tornem a entrar". Això, doncs, l'hemeroteca... no ho diu el Grup Socialdemòcrata. Que després es va canviar de criteri?... No serà la primera ni l'última vegada.

El que havíem de dir ja ho hem dit. Durant l'any 1999 es podia haver fet, i no s'ha fet i després quan toqui discutir la Llei ja direm altres coses.

I, acabo dient que, efectivament, té raó de remarcar que no som pas nosaltres que volem trencar el consens, però, és clar, quan es va tibant la corda, doncs... la corda pot arribar un moment en què es trenqui. Nosaltres no la trencarem perquè no l'estem tibant, nosaltres, però... és clar, si es tiba molt, a mi em fa por que es trencarà.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Una altra intervenció?

Sí, Sr. Mas pel Grup Demòcrata teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jordi Mas:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Molt breument.

Tal com ha dit el president del Grup Socialdemòcrata, a l'any 1993 també vaig tenir la sort de poder estar en aquesta Cambra, tot i que no estava a la Comissió de Finances, però, sí, que vam patir... no patir sinó que vam treballar en allò nostre perquè aquestes lleis -la llei del 1993, almenys, del sistema bancari- podés tirar endavant, i pogués reordenar el que era el país i el sistema financer.

Referent al tema del text que ens han enviat, efectivament, és un text articulat que només hi

ha un article i dos disposicions, això és molt clar, però també venia acompanyat d'un informe jurídic que venia a recolzar aquest text, evidentment, poder llegir i entrar en el fons de la qüestió és un tema bastant delicat, almenys, per nosaltres, i el nostre grup que som nous en aquesta sala i, per tant, ens costa una mica més poder fer el seguiment en 48 hores.

Aquesta era, per tant, la nostra argumentació.

L'any 1998, tal com dèiem també en la nostra exposició, és quan va quedar justament sense cap norma, el Govern, i el Govern havia d'haver actuat en conseqüència, no?

Tenia dos maneres. Va esperar que els bancs fessin els seus recursos, i que acabés el litigi que tot seguit diré; i després tenia la llei del 1995 que també podia modular el percentatge que percebia -previ informe, evidentment, de l'INAF i de la Comissió Superior de Finances- i això no es va fer.

El tribunal, efectivament, la garantia d'una sentència clara i clarivalent no la tenim... no la tenim nosaltres ni la té ningú, però el que sí que puc remarcar és... a veure, si sabem que és un procediment judicial en curs, el que sí que podem fer és anar-nos preparant pel que pugui passar, i no esperar que poder surti una sentència, com ha sigut en aquest cas negativa, i llavors hem de córrer tots, no? Poder amb temps suficient es podien haver corregit independentment de l'espai de temps que havíem dit.

Pel que fa al tema de les taxes... -i també ho ha dit el president del Grup Socialdemòcrata- i amb vostè mateix també vam parlar de la famosa Llei de contribucions especials. Ja fa dies que se'n parla, i penso que aquesta és una eina essencial, i més des de Govern penso que n'heu de tenir una necessitat imperiosa... Vull dir, no entenc com no s'ha tramitat encara i, per tant, aquesta discussió sobre taxes que cada ix temps hi pot haver en aquesta Cambra o cada vegada que ve, millor dit, perquè de la manera que veiem que s'ha fet, doncs, es va fent en moments determinats per no sé què, però, no per moments determinats per l'increment del preu del consum del tabac a l'exterior, doncs, evitaria, efectivament, aquestes discussions, i donaria les eines necessàries al Govern per poder actuar d'una forma coherent i correcta.

Res més.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Grup Lliberal vol tornar a intervenir? No?

Cap intervenció?

Sí, Sr. Dallerès pel Grup Socialdemòcrata abans de passar la paraula al Govern teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Sí, gràcies Sr. síndic.

És únicament per un tema del que parlava el Sr. cap de Govern referent a les lleis bancàries. Ha deixat caure una espècie de nebulosa, de si nosaltres érem partidaris o no de què el sector bancari pagués més o menys, i em sembla que en aquest cas si s'ha volgut, fer potser ho he entès malament jo, però, és puntualitzar únicament el punt aquest. En tot cas, la constatació és que el sector bancari paga des que hi ha unes lleis que vam promoure nosaltres, i que durant aquests anys no s'han modificat independentment dels canvis que hi hagin pogut haver a nivell de beneficis en aquest sector. I no es tracta ni de més, ni de menys, els hi toca pagar el que els hi toca pagar, i la quantitat justa en funció del que puguin representar en l'estat.

En quant al procediment -i m'estimo més parlar del procediment que del fons, que en tot cas, en parlarem després- vostè mateix ha dit que la llei del 1993 es va fer per consens. A mi m'hagués agradat que es pogués -aquesta també- tractar per consens i, en tot cas, no és amb aquest tipus de procediment que es pot anar cap a un consens.

Recordar tan sols que si s'hagués desenvolupat, -i crec que hi ha hagut prou temps i una majoria suficient i, en tot cas, propostes des de l'oposició per treballar conjuntament amb aquest sector- si s'hagués desenvolupat la transitòria quarta de la llei del 1995 les reserves en garantia no estarien davant d'això.

Només notificar aquests dos punts.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. cap de Govern voleu tornar a intervenir?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Sí, si us plau. Gràcies Sr. síndic.

Només per confirmar i rectificar una cosa.

El procediment d'extrema urgència de les dues lleis i el fons de les dues lleis van molt lligats. Per això, potser m'he explicat més sobre el fons que sobre la urgència mateixa. Però una cosa no pot anar sense l'altra.

Bé, d'entrada vull dir, Sr. Dallerès, que de cap manera hi ha hagut una insinuació... ni ho penso, certament no ho penso, que vostès fossin els que poguessin anar contra la participació, com a mínim la mateixa, i segur que bastant més en funció dels anys que passen del sector bancari al tresor de l'estat perquè d'alguna manera és un dels sectors que més gaudeixen de l'estabilitat econòmica del país, i el progrés del nostre país i, per tant, tots ho compartim. Això quan ho he dit, ho he dit com a idea abstracta. De tot arreu es trobaria estranyíssim imaginar que ara fem un pas enrera amb aquest aspecte. I, en canvi, és clar, era ben difícil de dir: preparem-nos abans... -com ha dit el Sr. Mas- preparem-nos abans... És clar, si preparem una llei per procediment ordinari, i comencem a discutir-la quan encara no hi ha la sentència, seríem nosaltres -em sembla a mi- els que estaríem d'alguna manera condicionant el treball de la justícia, perquè s'hauria de pronunciar sobre una cosa sobre la qual estaríem intentant trobar solucions.

No hi havien gaires alternatives si no fos la de fer-ho per la via d'urgència una vegada obtinguda la sentència, que és prou recent sabent que n'hi ha dos més de pendants, que hi ha dos casos més.

I, per què això? Perquè estem parlant del pas, d'alguna manera, del traspàs d'un sistema antic a un sistema nou. Estem parlant d'un traspàs del sistema que es va originar l'any 1995 amb les lleis que es van fer llavors, amb absolut consens, però que eren unes lleis destinades a tenir una vida efímera mentre es posés en marxa un sistema tributari diferent. Això, s'ha posat en marxa, i l'aplicació és aquest any, però, és clar, els anys que tenim "penjats", d'alguna manera, entre la transitòria i l'actualitat són els que ens porten a haver de defensar aquests procediments judicials fins al final, amb tota lògica. Els arguments que valen per una sentència imaginem que valdran per les següents que vindran de la mateixa Batllia i del Tribunal Superior i, per tant, això serà un tema que afectarà als tres casos, als tres anys que hi ha pendants, però que quedarà resolt, naturalment, una vegada que haguem entrat en el sistema d'imposició per mòduls, que és el que s'està posant en pràctica ja aquests anys.

Per tant, aquesta era la qüestió. El fons i la forma anaven tan lligats que hem hagut de recórrer al procediment d'extrema urgència i necessitat intentant millorar la comunicació amb l'oposició, cosa que encara es pot millorar, i té raó Sr. Bartumeu, li podíem haver donat tots aquests documents abans del dia que ens vam veure... encara no els teníem, nosaltres, trets dels llocs on es van tenir, i procurarem tenir-los més al dia, sempre, per anar-los passant contínuament.

Això és el que li puc assegurar des d'aquí.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Una última intervenció per part dels grups?

Bé, doncs, si no hi ha cap altra intervenció, dono per acabat el debat i procedirem, a la votació conjunta de les dos mocions.

Sí, és sí a les mocions i, doncs, en aquest cas es tramitarien els projectes de llei sota el procediment legislatiu comú. I, no, és no a les mocions i per consegüent es procedirà al debat dels dos projectes de llei.

Sr. secretari general si us plau.

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No

M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí

M. I. Sra. Olga Benazet Dolsa : No

M. I. Sr. Francesc Casals Pantebre : Sí

M. I. Sr. Jordi Daban Alsina : No

M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : Sí

M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuré : No

M. I. Sra. Olga Forné Angrill : Sí

M. I. Sr. Patrick García Ricart : Sí

M. I. Sr. Marcel Llovera Massana : No

M. I. Sr. Esteve López Montanya : Sí

M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No

M. I. Sr. Jordi Mas Torres : Sí

M. I. Sr. Daniel Mateu Melción : No

M. I. Sr. Joan Monegal Blasi : Sí

M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No

M. I. Sr. Cándid Naudi Mora : No

M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No

M. I. Sra. Clara Pintat Rossell : No

M. I. Sr. Emili Prats Grau : No

M. I. Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : No

M. I. Sr. Antoni Riberaygua Sasplugas : No

M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa : Sí

M. I. Sr. Roc Rossell Dolcet : No

M. I. Sr. Guillem Valdés Alemany : No

M. I. Sr. Miquel Alís Font : Sí

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. secretari voleu procedir al recompte si us plau?

El M. I. Sr. Marcel Llovera :

Vots positius: 10; vots negatius: 16.

El M. I. Sr. Síndic General:

Moltes gràcies.

Bé, doncs, a la vista del resultat queden desestimades les dos mocions i per tant procedirem al debat corresponent a cadascun dels projectes de llei segons l'article 113.2 del Reglament.

Passem, doncs, a continuació al primer punt de l'ordre del dia.

1- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació de la tarifa general de taxes de consum.

S'inicia el debat d'acord amb l'article 113.2 del Reglament del Consell General.

El Sr. cap de Govern té la paraula per presentar el text.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

La Llei d'augment de taxes que ja n'hem parlat una mica en el debat incidental, es porta davant d'aquest Parlament per la necessitat de què sigui aprovada i publicada un cop firmada pels senyors coprínceps, si és el cas... si s'escau, per tal que les taxes es puguin aplicar en un termini raonable de temps per evitar el que passa amb el procediment actual que ja hem comentat aquí que haurà de ser millorat i canviat en aplicació de la Constitució per una llei d'impostos especials de la qual espero poder obtenir el consens de tots vostès i es fa així perquè és natural. La incidència actual en el comerç d'Andorra en el tabac és molt menor perquè ha baixat aquella falera que hi havia alguns anys

amb un comerç que no era el comerç del país sinó que era una altra manera de vendre tabac al país cap a l'estranger, ha quedat reduït a unes proporcions que van fins i tot més avall del que era previsible i del que era perfectament assumible a través de la franquícia de quinze paquets per persona que pot incorporar cap a la Unió Europea qualsevol persona que vingui a Andorra, malgrat això, aquestes taxes i el fet de que els preus dels països veïns segueixen augmentant progressivament, i que hi ha expectatives molt clares de què alguns països que estan molt lluny de la màxima d'alguns països europeus s'haurà d'acostar a aquestes màximes, no fins a arribar-hi -suposo- però, d'una manera conjunta hauran de fer un esforç, els uns, potser de baixar i els altres de pujar, però no se sap. En tot cas segur que tots pujaran i tots van pujant anyalment, si més no, per aplicar, doncs, l'augment del cost de la vida com a mínim, però, bastant més que això fins i tot.

Els augments que hem anat aplicant han sigut de diferents índoles, i el quadre d'augment que tenim és molt explicatiu i és molt demostratiu de la voluntat del Govern, en primer lloc sense dubte de protegir la indústria nacional i tot el que se'n deriva que tant o més important com és tot el sector colliter que permet que l'agricultura encara subsisteixi a Andorra i que permet, allò que es va dir en aquells primers debats incidentals -no incidentals, sinó en els debats sobre el procediment ordinari de l'any 1995 i 1996 sobre aquestes mateixes lleis- quan es va parlar des de l'oposició de la necessitat de posar en marxa un autèntic pla d'agricultura. Això ja comença a ser una realitat, i és evident que ha estat així, s'ha fet la feina parcialment, no hi ha mai prou... mai se'n fa prou, però, hem començat, ja, seriosament des del Ministeri d'Agricultura a posar en peu unes bases molt més sòlides per l'agricultura andorrana. Però, està clar que aquesta agricultura andorrana sense el suport de la fabricació del tabac no podria subsistir i veurien, abandonades, moltes més terres de les que s'abandonen ara.

I, no és perfecte el sistema, naturalment, però si el comparéssim amb la política agrícola comuna d'Europa que és absolutament molt més de subvenció que l'andorrana, en aquest cas, veiem que encara estem lluny d'arribar a allò que podria ser una autèntica ajuda a l'agricultura des de l'estat, des del Govern amb una forma diferent de la que estem fent ara. Però, aquesta

forma que estem fent ara permet subsistir i permet funcionar.

Per això, hem d'evitar, també, que la incidència de les taxes sigui massa gran en un moment determinat, i quan s'ha pogut fer progressivament, com als anys 1997, 1998, 1999 no hi va haver cap trasbals important en l'economia degut a les taxes... degut a aquest sector de l'economia.

Per tant, en aquest cas creiem que era necessari fer-ho ara, i no ho hem pogut fer abans perquè si presentem aquesta llei per via ordinària amb el debat ordinari que hi pugui haver al Consell, una vegada el Govern ha tingut, doncs, el coneixement de tot el tema suficient després de la investidura, lògicament, doncs, ens haguéssim trobat que probablement s'hagués pogut incidir com a mínim, pràcticament, dues vegades a renovar els estocs mentre nosaltres discutíem les taxes, no? I això, és clar, sempre ha sigut així, excepte quan s'ha presentat per via d'extrema urgència, tot i que aquesta via des de la discussió inicial que es va fer fins al moment en què sortirà la llei firmada, haurà passat força temps, però, almenys haurà passat un temps prudencial només del que passaria, molt menys del que passaria amb un debat ordinari postposat després de l'estiu, en tot cas.

I, això sempre -repeteix-, tornem a l'origen, i és per manca de legislació necessària per poder-ho fer d'una manera normal, àgil i sota el control a posteriori del Consell General com espero que sigui la futura llei.

Les taxes que presentem -també s'ha de puntualitzar aquí- ja s'ha fet degudament quan es parla del 20%, es tracta del 20% de la matèria prima, del tabac espallat i la incidència sobre els preus de sortida no hauria de ser més de 6 o 7 pessetes el paquet del tabac fabricat a Andorra i, en canvi, el del tabac fabricat a fora a causa de la diferència imposada pel conveni amb la Unió Europea que fa que el tabac europeu té menys taxa -un 40% menys de taxa- que l'exterior, no podem pujar-lo tant com voldríem malgrat que el tabac exterior per molts altres motius que no solament les taxes, és un tabac que està desapareixent de tot arreu pel fet de què les mateixes fàbriques saben que no poden continuar venent tabac d'origen americà a tot arreu sense que se'ls hi descontrola fins i tot allò que els hi està passant -que es veu, i que s'ha llegit a la premsa que diuen que en països llunyans- el que ha passat en alguns moments és que hi ha hagut, fins i tot, falsificació de tabac, etc. Aquestes coses, les

grans cases fabricants ho saben, i estan restringint moltíssim l'arribada de tabac fora d'Europa als països europeus per les vies legals.

Per tant, nosaltres hem de continuar en la línia de fer augments progressius prudents com és aquest de tal manera que no es malmeti en cap cas, la situació, l'estatu quo actual entre fabricants i colliters, i em penso que aquest cas no el malmet de cap manera en funció del contracte que tenen firmat, i a partir d'aquí, sí, espero que sigui realment l'última vegada que haguem de defensar una llei de taxes del tabac per la via d'extrema urgència, i per la via de decisió legislativa del Consell abans de què el Govern ho pugui fer d'una altra manera.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, a continuació passem a la intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Demòcrata té la paraula la Sra. Olga Forné...

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Perdoni Sr. síndic...

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, Sr. cap de Govern.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Ara és només amb el de les taxes només, no? Després hi ha el debat sobre les bancàries, no?

El M. I. Sr. Síndic General:

Evidentment. Sí, són dos punts de l'ordre del dia... Sí.

Sra. Olga Forné teniu la paraula.

La M. I. Sra. Olga Forné:

Gràcies Sr. síndic.

El projecte de llei de modificació de la tarifa general de taxes de consum, presentat en la sessió d'avui, planteja diversos interrogants tant pel que fa en la forma com en el fons.

En efecte, la consideració adoptada per l'anàlisi del citat Projecte de llei, per al procediment d'extrema urgència i necessitat és, al nostre entendre, difícil de justificar, que l'increment

d'unes taxes sigui motiu suficient per procedir a una convocatòria d'aquestes característiques.

Més encara, havent estat promogut per un Govern que ja porta sis anys exercint la responsabilitat executiva, i tenint en compte que inclòs en aquesta legislatura tenia el temps suficient per plantejar-ho en un procediment ordinari, i si més no, en un procediment d'urgència.

Difícilment ningú pot subscriure les motivacions donades per Govern en aquest cas, fent referència altra vegada a la problemàtica del contraban, i a l'increment del diferencial de preus amb els països veïns.

Raó, aquesta última, inacceptable perquè mentre els altres països incrementaven gradualment les taxes almenys un cop l'any, el Govern d'Andorra no s'hi atrevia.

El motiu és molt clar. Recordem que un dels arguments de la campanya lliberal l'any 1996 va ser precisament la defensa del sector tabaquer, amb promeses que després van ser impossibles de complir, però, que a més d'això, van comportar una greu crisi en el sector, i la pèrdua de credibilitat del Govern andorrà en tots els àmbits polítics d'Europa, i sobretot amb els nostres països veïns.

Per tant, el Govern va mantenir una posició inactiva amb les taxes del tabac, perquè l'any 1999 hi havia eleccions comunals, i l'any 2001 les eleccions generals, i no convenia pertorbar un sector que ja havia patit les conseqüències d'una nefasta política liberal.

L'altra raó argumentada per Govern, és la del possible creixement del contraban de tabac, i com a conseqüència d'aquest, tenim -semblaria ser- una altra vegada la vigilància a la frontera amb Espanya.

Aquesta raó tampoc és adequada a la realitat, i si no, fem una mica de memòria.

El Govern va crear una segona frontera interior del Principat, argumentant que era imprescindible per controlar millor el contraban; segur que devem ser l'únic país del món que disposa de dos fronteres dintre del seu territori... el que trobem totalment absurd.

La raó donada per Govern, és que amb aquesta frontera, i les mesures de control adoptades pel servei de duana, no caldria fer una llei pel contraban a Andorra, tal com exigien els estats veïns.

Tots coneixem el trist paper que va mantenir el Govern durant aquest afer, i el punt de deteriori

al qual es va arribar en les relacions amb el govern espanyol.

Amb tot, el Govern va haver de claudicar i aprovar finalment una llei que penalitza el contraban del tabac dins del nostre propi país. Fet també excepcional, i que sembla no existeix en la legislació de cap altre país.

El resultat és que ara ens trobem amb una doble frontera, i una Llei del contraban, com a eines essencials perquè el Govern d'Andorra pugui lluitar contra aquesta problemàtica.

Entenem, doncs, que l'increment de taxes pot servir a disminuir el diferencial de preus amb els països del entorn, però, no és un argument essencial per a la lluita contra el contraban.

Analitzem ara l'efectivitat d'un increment d'aquest tipus i les seves conseqüències.

En primer lloc, ja hem dit que si el Govern hagués incrementat regularment les taxes cada any, com havia de fer, ara no ens trobaríem amb un increment, que difícilment pugui ser assumit pel sector del tabac en un sol exercici, quan uns increments entre el 1999 i avui dia haurien sigut totalment suportables pel sector periòdicament.

En segon lloc, el moment buscat pel Govern, és a dir ara al mes de juliol, un mes en què les entrades de tabac ja estan realitzades -recordem que fins el mes de maig és quan entra la major quantitat- i per tant, pocs ingressos poden aportar a les arques de Govern, ja que és també aquesta la seva intenció.

En tercer lloc, el fet d'haver anunciat una imminent puja de les taxes, i més d'un increment prou important com és un 20%, sense prendre les mesures oportunes per no provocar una entrada considerable de tabac abans de l'aplicació de la dita puja -cosa que semblaria que ja ha succeït- i que a més provocarà que els ingressos previstos per aquest concepte no siguin els normals almenys durant un bon període de temps.

El nostre grup, a l'igual que els demés grups d'aquesta Cambra, i vostè mateix Sr. cap de Govern, vam rebre els representants de l'Associació de pagesos i ramaders d'Andorra, que ens van fer part de la seva preocupació per haver d'assumir aquestes mesures sense poder repartir en un període de temps suficient o raonable el cost que representa.

Aquesta, és una reclamació que entenem de justícia, i no podem permetre que en un estat de dret com és el nostre, sectors importants de la

nostra economia estiguin permanentment amb aquesta inseguretada jurídica.

Sr. cap de Govern, com ja s'ha dit en aquesta Cambra, no creu que seria millor d'una vegada per totes, que es presentés la Llei de contribucions especials -o també s'ha mencionat d'impostos especials- per ser debatuda, i acabar amb aquesta inseguretada permanent en la que han de conviure tots els sectors afectats? Llei per altra part que legitimaria el Govern per aportar qualsevol modificació introduint la flexibilitat escaient motivada per circumstàncies conjunturals.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Socialdemòcrata té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Abans, en començar aquesta sessió deia que semblava que hi havia en algun moment que estàvem al pati del col·legi. Ara, comencem a parlar de les taxes del tabac, i si el Sr. síndic em permeti que digui que sembla que estiguem en una sessió de cine. La pel·lícula de la setmana porta per títol "Tabac amarg".

El Govern no ens ofereix, però, la versió original del film. Ni tan sols hem tingut dret a una versió original subtítulada, perquè si fos el cas ens podríem adonar una mica, prestant-hi molta atenció i l'estona que calgués, de les matisacions eventuais o de les lleugeres transformacions del guió original.

La versió que ens ofereixen avui és allò que en diuen una versió doblada, però doblada en un especial que és el llenguatge lliberal. Un doblatge que nosaltres no acabem d'entendre i que, en tot cas, no podem acceptar per quant no guarda cap relació amb la versió original, i en aquesta matèria se'ns permetrà que ens atribuïm la qualitat de cinèfils.

Ens diu el Govern en la seva versió que -i el cito-: "... l'evolució dels preus al consum del tabac als països veïns fa que s'incrementi el diferencial de preus d'aquestes mercaderies creant-se una situació que podria incitar al tràfic il·lícit i perjudicar de manera significativa i immediata el nostre país". De la manera que ens ho diu sembla que aquesta evolució fos d'abans d'ahir.

Però aquesta versió -com deien al nostre país del sud en èpoques de dictadura- està tallada, i no ho dic perquè aquí hi hagi dictadures sinó pel símil cinematogràfic que he volgut emprar.

Hi ha talls en la versió cinematogràfica que estem examinant que volen disfressar el guió original. Aquesta pel·lícula no ens agrada perquè vol disfressar la realitat, i, una altra vegada, ens pren per menors d'edat. Per això deu estar tallat.

La versió original de la pel·lícula a la qual hem pogut accedir ens diu però:

Que durant els darrers dos anys -i ja ho he dit, també, fa una estona- d'ençà el mes de juny de l'any 1999, el Govern lliberal ha pogut, però no ha volgut -i ens ho ha reconegut el cap de Govern que no ha volgut- proposar cap augment de les taxes del tabac, al meu criteri polític és que no ho ha fet, no per criteris estrictes d'oportunitat sinó per la seva especial relació i els seus compromisos amb la indústria tabaquera i del seu interès -que també ho he dit abans i ara em repeteixo- en no estorar els electors-colliters de tabac.

La versió original, diu també, que durant els darrers dos anys -1999 i 2000- les importacions de tabac globals -capítol 24- han suposat 4.887.000 milions de pessetes l'any 1999, i 5.717.000 milions de pessetes l'any 2000. Això suposa un augment de gairebé el 20% en el volum dels ingressos del 1999 cap al 2000 sense cap augment de les taxes -no hi va haver augment de les taxes- Això deu voler dir, hem de creure, que hi havia algun augment del consum.

Que durant tot l'any 2000 -segueix la versió original- s'ha tornat a desvetllar el contraban de tabac, és a dir, no és allò que podria passar en l'exposició de motius sinó que ja han tornat a florir les caravanes de jeeps 4x4 circulant tranquil·lament!, insisteixo, tranquil·lament! per l'Avinguda Santa Coloma en direcció als camins de muntanya.

Que el Govern disposa de la Llei contra el frau i la seva feixuga reglamentació -el Grup Demòcrata s'hi acaba de referir-, amb franges duaneres incloses, sense que en aquests dos anys en els quals el contraban ha rebrotat, s'hagi fet cap descoberta significativa de frau limitant-se l'aplicació de la llei als pobres contrabandistes minoristes dels països de l'est... ves per on.

Que els grups especials de muntanya de la Guàrdia Civil Espanyola ja tornen a ser al

capdamunt de les nostres serralades. Ja hi tornen a ser, digui el que digui el nostre ministre portaveu -que és un veritable expert en dir una cosa i la seva contrària en poques hores sense perdre la compostura- per a posar remei..., hi són, per posar remei a allò que el Govern lliberal s'ha demostrat incapaç de fer: evitar el contraban de tabac cap a Espanya.

Aquesta versió mal doblada i molt tallada de la situació no aconseguirà tampoc enganyar els països veïns ni la Unió Europea. També de cinema en saben molt més que nosaltres. Els esmorzars, les deu hores, els dinars, els berenars, els tes a les cinc, els còctels, els sopars i els rессopons -tots ells de treball, ben entès- del seu ministre d'Exteriors no seran suficients per convèncer els interlocutors d'Andorra que el Govern fa les coses ben fetes i compleix amb els seus compromisos internacionals.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal intervé el Sr. Emili Prats.

El M. I. Sr. Emili Prats:

Gràcies Sr. síndic.

L'augment dels preus de consum del tabac als països veïns, i en general, a tota la Unió Europea, suposa un perill imminent d'increment del tràfic il·lícit. Amb la voluntat de lluitar contra aquest comerç, esdevé necessari revisar i ajustar les taxes amb la màxima rapidesa possible.

Les mesures han de ser adoptades per a una aplicació immediata, i de forma efectiva, a l'empara de l'article 60, apartat 1, de la Constitució.

Abans d'aprovar aquesta llei a la qual els consellers del Partit Lliberal donaran el seu suport, voldria en nom dels companys de grup explicar als ciutadans l'increment de taxes proposat pel Govern, ja que molta gent pensa que el paquet de tabac ros s'apujarà d'un 20%.

Actualment el quilo de tabac ros espalillat que entra a Andorra, destinat a la fabricació, paga 1.700 pta/kg.

La proposta és d'apujar la taxa de 340 pta/kg, quedant fixada en 2.040 pta/kg.

Si contem que en un paquet de cigarrets de 20 unitats hi ha 20 grams de tabac, i vist el contracte entre colliters i fabricants, l'increment de la taxa per un paquet de cigarrets, serà

d'unes 6 pessetes que repercutiran en el preu de venda actual a causa de la taxa.

El preu del tabac manufacturat a la Comunitat Europea, així com el de país tercer, s'incrementarà d'un 10%.

Fa dos anys i mig que les taxes no s'han apujat, i d'aquí a dir, segons declaracions fetes a la premsa, que aquesta puja provocarà la ruïna del sector tabaquer és exagerat.

Vist el diferencial de preu que existeix amb els països veïns, la temptació de dedicar-se a l'activitat il·lícita del contraban, és preocupant, per la qual cosa demanem als ministres de Finances i Interior, d'ésser extremadament vigilants en aquest tema, ja que això ens podria aportar conseqüències molt negatives per Andorra. Només cal recordar la crisi de l'any 1997.

També, demanem que en un plaç relativament breu, el Govern presenti a l'aprovació d'aquesta Cambra, la Llei d'impostos especials, que entre altres mercaderies haurà de contemplar el tabac.

Aquesta llei ha de facultar al Govern la possibilitat de modificar les taxes, sigui a l'alça o a la baixa a fi i efecte que les taxes sobre el tabac no s'hagin de discutir més en aquesta Cambra, si no és per al control posterior que indica la Constitució.

Aquesta llei també evitarà que les importacions de tabac no es disparin com ha succeït aquest mes de juny.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol tornar a intervenir?

Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Pel que fa als arguments que diu la Sra. Olga Forné voldria dir que les promeses impossibles de complir que vostè cita... -a veure, podríem fer un històric, aquí, i ja no estaríem al cine estaríem de retorn al passat en una pel·lícula que, almenys a mi, m'agrada prou- i és parlar dels augments de taxes que hi ha hagut en el curs dels anys sobretot de la firma del tractat amb la Unió Europea. Tothom ho coneix i ho hem dit d'altres vegades, no només cinc anys, no solament de l'any 1990 fins el 1994

complets no es van augmentar gens les taxes, sinó que abans tampoc... durant uns anys anteriors tampoc s'havien augmentat. No he anat a comprovar quina va ser l'última pujada de taxes del tabac, però, en tot cas van passar moltíssims anys sense pujar-se, això és cert. I, a partir d'aquí l'any 1995 es van augmentar en consens, l'any 1996 també en consens, amb unes quantitats la primera molt important perquè es va doblar -com he dit abans- i l'any 1997, ja, sense consens, a causa o a conseqüència... o com vulguem, de què estàvem en majoria -i aquí l'actitud de cada un serà la que es vulgui defensar- nosaltres defensem que el problema va ser un canvi d'actitud de l'oposició no de la majoria. Vostès diran... els que hi eren diran que es va tractar d'una actitud de l'oposició de la majoria que podia imposar el seu corró, etc. Nosaltres, el canvi d'actitud el podem atribuir al que cadascú vulgui, i no és el tema aquí, i no voldria que el Sr. síndic em cridés l'atenció sobre un debat que no toca, no? Però, al 1996 es va fer l'última vegada en consens; però, al 1997, al 1998 i al 1999 vam pujar les taxes d'una manera regular i sempre pel procediment d'extrema urgència.

Per què? Sobretot per això i, jo, congratulo de recollir la seva defensa d'una necessitat de presentar una llei d'impostos especials, i confio en fer-la suficientment adequada perquè vostès la puguin votar i, també, no escloc de cap manera que no només la pugui votar el Partit Socialdemòcrata sobre la qual no s'han pronunciat, però, es pronunciaran quan la tinguin al davant, lògicament, perquè tinguem aquesta llei que és perfectament constitucional - i que ho serà, espero- per no haver de tenir una vegada més aquest debat.

Però, valia la pena dir-ho perquè em sembla que hi ha una qüestió que també és important. Encara que hi hagi hagut una importació, ara, de tabac que és el que vostè ha dit molt bé l'habitual al mes de maig, que és quan es porta l'espallat sobretot, és ben clar que l'espallat quan té un període de temps al magatzem ja no serveix, vull dir, honestament ja no el fan servir. Per tant, hi ha unes exportacions successives, i si tardessin quatre o cinc mesos més hi podria haver una altra importació sense haver tocat la taxa. I tot això tampoc és fonamental perquè, ja us dic, l'import tampoc és bàsic pel tresor de l'estat; la finalitat bàsica és evitar que el diferencial es dispari de cara a fora.

En quant a la sessió de cine que ens ha traslladat el Sr. Bartumeu... és clar, aquí estem

en una sessió de cine que jo el qualificaria "El festival de Sitges", no?... o de terror, etc, no?...

Les seves tremegundes vocacions del futur del país ja fa sis anys que les sentim, però, en fi... les coses són com són.

Estem aquí, estem governant amb una majoria àmplia, i esperem fer-ho cada vegada millor i, si ho féssim tant malament com vostè diu... si ho féssim millor com vostè pretén que ho hauríem de fer... bé, aquí potser quedaríem amb tan poca gent en aquest costat que seria lamentable per la pròpia democràcia i, jo espero que algun error que puguem fer inciti a que no ens voti tothom, no? perquè això tampoc ho volem. De cap manera no crec que fos bo.

De tota manera, seguiré els seus consells per fer les coses millor per procurar, encara, tenir més majoria, a les pròximes eleccions, pel Partit Lliberal i amb la persona que es presenti al meu lloc.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Altres intervencions per part dels grups parlamentaris?

Pel Grup Demòcrata?

Sí, Sra. Forné teniu la paraula.

La M. I. Sra. Olga Forné:

Gràcies Sr. síndic.

Només m'alegro que s'estigui parlant de la Llei sobre les contribucions especials, i espero que ben aviat es presenti en aquesta Cambra.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu pel Grup Socialdemòcrata teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sobre les importacions del mes de maig de les que ara s'ha parlat primer en la intervenció del Grup Demòcrata i després en la del cap de Govern... A veure, jo tinc entès que independentment de les importacions, que és cert, que s'acostumen a fer al mes de maig aquesta extrema urgència i necessitat que sembla que sigui tan decisiva per evitar importacions exagerades, no haurà servit per res perquè, efectivament, sembla ser que les darreres setmanes els camions carregats de

tabac han arribat a carrera feta. En tot cas, ja ho sabrem perquè ho preguntarem i quan ho preguntem se'ns deurà contestar les dades, i podrem comprovar que passa amb aquestes xifres, no?

Jo crec -i no vull tornar a parlar de la forma, ja n'hem parlat abans- que si el Govern volia, realment, que tornéssim al consens del 1995 i 1996, en aquesta matèria tenia una via intermitja entre el procediment ordinari i aquest tan abassegador que ha triat, que era el procediment d'urgència -altres vegades s'havia emprat en aquesta casa. Amb acord de tots els grups parlamentaris no solament es redueixen a la meitat els terminis, sinó que els grups parlamentaris es poden autolimitar el termini per fer esmenes, i això hauria quedat més arreglat, i hauria ajudat, segurament, al consens que és el que nosaltres volíem... però, què farem... les coses són com són.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Grup Lliberal vol tornar a intervenir?

Alguna intervenció per part del Govern?

Cap altra intervenció?

Per tant, doncs, havent-se demanat una votació procedirem a la mateixa votant sí o no al Projecte de llei.

Sr. secretari si us plau.

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : No

M. I. Sra. Olga Benazet Dolsa : Sí

M. I. Sr. Francesc Casals Pantebre : No

M. I. Sr. Jordi Daban Alsina : Sí

M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : No

M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuró : Sí

M. I. Sra. Olga Forné Angrill : No

M. I. Sr. Patrick García Ricart : No

M. I. Sr. Marcel Llovera Massana : Sí

M. I. Sr. Esteve López Montanya : No

M. I. Sr. Antoni Martí Petit : Sí

M. I. Sr. Jordi Mas Torres : No

M. I. Sr. Daniel Mateu Melción : Sí

M. I. Sr. Joan Monegal Blasi : No

M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : Sí

M. I. Sr. Cándid Naudi Mora : Sí

M. I. Sr. Marc Pintat Forné : Sí

M. I. Sra. Clara Pintat Rossell : Sí
 M. I. Sr. Emili Prats Grau : Sí
 M. I. Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : Sí
 M. I. Sr. Antoni Riberaigua Sasplugas : Sí
 M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa : No
 M. I. Sr. Roc Rossell Dolcet : Sí
 M. I. Sr. Guillem Valdés Alemany : Sí
 M. I. Sr. Miquel Alís Font : No
 M. I. Sr. Francesc Areny Casal : Sí

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. secretari voleu procedir al recompte si us plau?

El M. I. Sr. Marcel Llovera :

Vots positius: 16; vots negatius: 10.

El M. I. Sr. Síndic General:

Gràcies.

Bé, doncs, a la vista del resultat de la votació declaro aprovat el Projecte de llei.

Passem al punt número dos, i últim punt de l'ordre del dia.

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei sobre la remuneració de les reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals que han de mantenir i dipositar les entitats enquadrades en el sistema financer.

S'inicia el debat d'acord amb l'article 113.2 del Reglament del Consell General.

Té la paraula el Govern per presentar el text.

La Sra. ministra de Finances té la paraula.

La M. I. Sra. Mireia Mestre:

Gràcies Sr. síndic.

És aquesta la responsabilitat que té un Govern, que es presenta avui pel procediment d'extrema urgència i necessitat aquest Projecte de llei de remuneració de les reserves en garantia en aquest Consell General.

No és només la responsabilitat de fer front a una sentència que ha dictat la no aplicació d'una disposició al·legal, i que obliga la

restitució als bancs de més de 1.724 milions de pessetes sinó la responsabilitat, també, de retornar plenament al Govern un instrument de política econòmica i financera com són les condicions de retribució de les reserves en garantia.

Aquesta presentació de la llei es fa en el més profund respecte dels preceptes constitucionals d'aquest país i emprant els procediments i els instruments més adequats per donar una resposta coherent a una situació concreta.

Pel que fa al procediment de presentació de la llei emprant l'article 60 de la Constitució val a dir que és el mitjà més adequat per aplicar unes mesures urgents i necessàries per restaurar una situació anterior.

Per altra banda, la no aplicació immediata de la mesura fa perdre les finances públiques 3.100.000 pessetes cada dia en interessos dels dipòsits sobre la base d'unes reserves en garantia del 2% del volum de les inversions de les entitats bancàries.

Des del Govern també s'han mantingut contactes amb els grups parlamentaris d'aquesta Cambra per informar de les mesures que el Govern estudiava tirar endavant per donar una resposta als efectes de la sentència del Tribunal Superior de Justícia, i d'aquests contactes previs val a dir que ha sortit millorat el text final presentat.

Sobre el fons del Projecte de llei que consta d'un article únic, de dues disposicions addicionals i d'una disposició final hem de dir que no es pot analitzar aïlladament fora del context legislatiu sobre el sistema financer que s'ha anat fent durant els darrers vuit anys.

De fet, aquesta llei ve a restablir una situació que ja existia, i que permet al Govern fixar la forma de retribució de les reserves en garantia dipositades per les entitats bancàries a l'INAF amb una reserva de llei per la no retribució.

La sentència del Tribunal Superior de Justícia número 01-27 deixa sense efectes la disposició transitòria cinquena de la Llei de regulació de les reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals a mantenir i dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer d'11 de maig de 1995 que va ser aprovada -i recorde per unanimitat d'aquesta Cambra- la disposició en qüestió, permetia la no retribució de les reserves en garantia dipositades a l'INAF, així com assegurava el cost estable de la contribució de la banca a les arques públiques. La sentència, per tant, ve a

anul·lar la no remuneració de les reserves en garantia i, també, a anul·lar la liquidació complementària aplicada a les entitats bancàries l'any 1998 de 1.724.676 pessetes.

Per fer front, amb responsabilitat, al deute que aquesta sentència ha generat a les finances públiques junt amb la necessitat de restablir de forma immediata l'instrument de política financera de què disposava el Govern es presenta aquest Projecte de llei.

Les reserves en garantia -recordo- són uns dipòsits de les entitats enquadrades en el sistema financer que responen a la voluntat de donar un mínim de solvència i garantia a les obligacions operacionals d'aquestes institucions. La llei d'ordenació del sistema financer del 27 de novembre de 1993, i la Llei de regulació de reserves en garantia d'11 de maig de 1995 donen al Govern la facultat de determinar la quantia de les reserves a dipositar dins dels mínims i màxims establerts per la llei, així com el seu bon criteri la fixació de les condicions d'aquestes reserves especialment la seva remuneració.

Ja en la llei de l'11 de maig del 1995 es preveia en la disposició transitòria cinquena la no remuneració dels dipòsits de les reserves en garantia durant un període de temps que s'acabaria quan una de les condicions següents fos completada, és a dir, l'aprovació d'una llei tributària sobre el sistema bancari, o que es desplegués l'article 16 de la Llei d'ordenació del sistema financer, és a dir, que el Consell General regulés el capital mínim de les entitats enquadrades en el sistema financer.

Bé, avui la situació financera i econòmica ha canviat substancialment des de l'any 1995 ja que s'ha iniciat el desplegament de l'article 16 de la Llei d'ordenació del sistema financer pel sector bancari i s'ha aprovat una llei tributària que afecta al sector bancari.

Però, el sistema de reserves es segueix justificant plenament en el context andorrà com a instrument de política financera del Govern per donar solidesa al sistema financer i a l'economia andorrana, en general. I, aquest instrument financer s'entén en el sentit de l'article 32 de la Constitució que determina la possibilitat per part de l'estat d'intervenció en l'ordenació del sistema econòmic i financer.

En aquest sentit, és convenient que no es consolidin els efectes de la sentència, i que el Consell General adopti una llei que restauri la

possibilitat de no remunerar les reserves en garantia durant un cert període de temps.

El Projecte de llei que es debat consisteix en un article únic que ve a determinar de forma més concreta l'abast de l'article 17 de la Llei d'ordenació del sistema financer en el sentit de la capacitat del Govern d'aplicar la remuneració dels dipòsits de reserves atenent a les circumstàncies específiques de cada moment, i que pugui tenir flexibilitat a l'hora de fixar les condicions dels dipòsits.

La primera disposició addicional té en compte que la no remuneració de les reserves ha de quedar regulada per llei ja que no consisteix en determinar les condicions de remuneració sinó que aquesta remuneració s'anul·la. Per tant, respectuosos amb els preceptes constitucionals es considera adient que el Consell General determini per un termini fixat, és a dir, fins el 31 de març del 2005, i ateses les circumstàncies especials en què ens trobem la no retribució dels dipòsits de les reserves en garantia.

La segona disposició addicional clarifica l'abast de la norma entenent-se que afecta a totes les reserves efectuades amb anterioritat a la llei i les que es constitueixin en el futur.

Creiem, també, important ressaltar la naturalesa dels ingressos que es poden derivar d'aquests dipòsits obligatoris. Efectivament, la retribució per sota de tipus d'interès de mercat o la no retribució de les esmentades reserves pot generar uns ingressos a les finances públiques que tenen la naturalesa d'un ingrés financer, i que no té res a veure amb un ingrés tributari.

En efecte, aquests rendiments provenen d'unes reserves que continuen tenint la titularitat de les entitats que les han dipositades, i tenen per objectiu garantir la solvència del sistema i no una finalitat tributària.

En aquest sentit, i fent un paral·lelisme, el Tribunal Superior de Justícia va pronunciar-se sobre el deute públic entenent que... -i cito-: "Les emissions de deute públic constitueixen en realitat dipòsits forçosos l'import dels quals es retorna als seus aportants i no responen a l'estructura de les relacions jurídicotributàries." -fi de la cita- Per tant, tractant-se de la gestió patrimonial que té encomanada el sector públic entenem que els ingressos que es podrien derivar de la retribució per sota de mercat o la no retribució són ingressos financers.

Sigui com sigui, les circumstàncies actuals justifiquen amb escreix el restabliment de forma immediata de l'instrument de política financera de què disposava el Govern abans de la sentència del Tribunal Superior de Justícia sobre el complement de l'any 1998, i per això s'ha recorregut amb responsabilitat i respecte a l'article 60 de la Constitució.

Aquesta mesura dóna una resposta als efectes econòmics immediats que es deriven i s'aplicarà, també, amb coherència i responsabilitat.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, a continuació passem a la intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Demòcrata intervé el Sr. Joan Monegal.

El M. I. Sr. Joan Monegal:

Gràcies Sr. síndic.

El nostre Grup Parlamentari ja ha fet notar el seu total i absolut desacord en el procediment triat per Govern i qualificat per la Sindicatura que ha de servir per a l'aprovació del Projecte de llei esmentat. Reitero als efectes de no redundar però, sí insistir, en tots i cadascuns dels arguments de caràcter procedimental que han servit per a fonamentar la moció entaulada amb caràcter previ.

Si bé les consideracions en quant al procediment escollit ja adquireixen per si soles una transcendència i importància notòria per a presumir defectes en el Projecte de llei sobre la remuneració de les reserves en garantia de dipòsits i altres obligacions operacionals, en quant a l'anàlisi de fons del Projecte de llei interessat, es detecten certes consideracions de gravetat que tot seguit enunciaré per a la seva reflexió.

En primer lloc, i recuperant algun fonament de la moció, el nostre grup parlamentari efectua una sèrie de reserves pel que fa als principis que han de regir tota aprovació de llei. Així, ens és obligat recordar que la Constitució entrega la potestat legislativa al Consell General, i que la norma suprema de l'ordenament jurídic vincula tots els poders públics i als ciutadans. És per aquestes connotacions justament que veiem en el procediment escollit, vulneracions a les prerrogatives i funcions del Consell, doncs,

clarament la naturalesa del procediment d'extrema urgència i necessitat -com ja s'ha dit- impedeix una revisió i un estudi acurat dels textos i sobretot dels seus efectes, obligant a un debat sobre la totalitat del text, enervant qualsevol possibilitat de formular esmenes restringint les funcions del poder legislatiu en el cas que ens ocupa sense cap criteri que ho legítimi en la nostra opinió a l'empar de la legalitat vigent.

L'eventual obstrucció de les funcions inherents del Consell General, com a òrgan eminentment legislatiu, pot entrar en conflicte amb els preceptes de la norma de més alt rang del nostre ordenament jurídic i en concret amb les disposicions de l'article 62, amb els conseqüents efectes que això implicaria per a la llei que s'interessa aprovar.

En segon lloc, si bé el text articulat proposat estableix que dita llei eventualment serà aplicable a les reserves constituïdes a la data d'entrada en vigor de la mateixa, no ens podem enganyar en el fet de què un dels efectes perseguits per la normativa que es pretén aprovar, és justament neutralitzar els resultats judicials obtinguts per les entitats bancàries mitjançant la utilització del dret a la jurisdicció també contingut constitucionalment. Dita jurisdicció s'ha pronunciat en seguiment d'un procés degut i predeterminat per llei. Per tant, no és atrevit pensar que, per mitjà de l'aprovació de la llei en qüestió, es pot incórrer en una ingerència del poder legislatiu en les resolucions emanades de l'administració de justícia. Si fos aquest el cas -i, evidentment el procediment d'extrema urgència i necessitat impedeix analitzar-ho de forma acurada-, ens trobaríem davant d'un supòsit que els Tribunals d'Estrasburg, en concret, per acord del 22 d'octubre de 1997 contra Grècia, ja han sentenciat pronunciant-se en contra, per entendre que es produeix una vulneració al procés degut posant de relleu una invasió del poder legislatiu dins del funcionament del poder judicial.

El principi de preeminència del dret -tal com està declarat, també, en la nostra Constitució, mitjançant l'article 10.1- prohibeix implícitament que, mitjançant llei, s'influeixi sobre el desenvolupament judicial d'un litigi. Cal recordar que en l'actualitat hi ha procediments encara en curs, promoguts per les entitats bancàries que afecten els exercicis posteriors a l'any 1998, ja resolt judicialment per la sentència pronunciada per la Sala

Administrativa del Tribunal Superior de Justícia el proppassat 29 de maig la qual es troba, en aquests moments, en fase d'execució.

No es pot negar, ni pel propi Govern com a promotor del Projecte de llei que es pretén aprovar l'existència de nexes entre aquells procediments litigiosos i la redacció de la llei en qüestió, i una evidència clara i contundent al respecte, la podem trobar literalment continguda en la pròpia exposició de motius del Projecte de llei sotmès a aprovació, en concret, quan es refereix en el seu apartat quart, a la sentència pronunciada.

Establim, per tant, per mitjà de les precedents consideracions, les reserves també oportunes.

Seguidament, i per congruència amb els antecedents, denotem que l'aprovació del Projecte de llei podria introduir una sistemàtica limitativa del principi de seguretat jurídica establert per l'article 3.2 de la Constitució. És evident que fins i tot en absència d'una ingerència directa en les potestats de la jurisdicció administrativa, el que sí és cert es que una actuació com l'analtzada, produeix per l'administrat una sensació de fluctuació o de canvi inesperat en el marc normatiu que regeix les seves relacions amb l'Administració. Aquesta circumstància és obvi que provoca una lògica reacció d'inseguretat jurídica que és evident que intoxica i perjudica la imatge del nostre estat. És justament aquest principi un dels motius pels quals pensem amb convicció que s'ha d'efectuar una profunda reflexió a l'entorn de la idoneïtat de l'aprovació d'aquesta llei. El Grup Parlamentari Demòcrata entén que la garantia d'aquest principi, està per sobre de condicions que se ceneixin exclusivament a l'entorn d'un interès merament pressupostari.

Posteriorment, i fent una nova referència a aquelles consideracions que la mateixa sentència del Tribunal Superior, Sala Administrativa del 29 de maig d'enguany efectuava en el seu fonament de dret segon, setè paràgraf, hem de recordar que dita decisió judicial, en primer lloc afirma que no hi havia norma que habilités a Govern l'any 1998, per liquidar els complements per compensar les desviacions previstes en els pactes establerts entre l'ABA i Govern, per quant aquests finalitzaven l'any 1997, i en segon lloc, destaca que la mateixa disposició transitòria cinquena de la llei de l'11 de maig de 1995, atorgava a Govern la facultat, previ informe de l'INAF i de la Comissió Superior de Finances, per ajustar anualment els percentatges que s'han d'aplicar

en el càlcul de les reserves. En aplicació d'aquesta facultat, remarca la sentència que allò que era lícit d'efectuar per part de Govern era, justament, l'increment a l'alça de dit percentatge en lloc d'exigir els complements sense cap llei que així ho disposés.

De fet, la llei de l'11 de maig de 1995 estableix un límit màxim del 4 per cent del volum d'inversions per aquestes reserves -article 3- i la disposició transitòria cinquena de la llei, el concreta en 1,25% sense perjudici que el Govern ajusti dits percentatges anualment en la mesura que sigui necessari per tal de mantenir el cost econòmic global anual per a les entitats bancàries. Per tant, quan des del Govern s'argumenta com a motiu que fonamenta l'aprovació de la llei, la situació conjuntural dels mercats financers, ens veiem obligats a pensar que la llei del 1995 ja era prou clara al respecte perquè Govern actués, ajustant-se a la legalitat. Per aquests raonaments també ens preguntem perquè ara Govern reacciona forçant la utilització de procediments legislatius totalment inapropiats.

Finalment, analitzant el text en qüestió i pel que fa a l'article únic, podem pensar que ens trobem davant d'una delegació legislativa a favor de Govern pel que fa a la determinació del tipus o forma de retribució, així com per les altres condicions aplicables als dipòsits de les reserves en garantia constituïts per les entitats bancàries. Si realment ens trobéssim davant de la figura de la delegació legislativa, es fa obligat motivar i concretar els principis i les directrius sobre els quals haurà de regir-se el corresponent decret legislatiu del Govern, així com les formes parlamentàries de control i la concreció del termini dintre del qual haurà d'ésser exercitada.

Efectuem, també, les reserves oportunes en virtut de la referida constància. En aquest sentit cal fer memòria de la disposició transitòria cinquena de la llei del 1995 que condicionava la no remuneració dels dipòsits de reserves en garantia al desplegament normatiu de l'article 16 de la Llei d'ordenament del sistema financer, és a dir, la regulació del capital social mínim de les entitats enquadrades en el sistema financer, o bé al fet que el Consell General aprovi una llei tributària que afectés les obligacions de les entitats bancàries. Aquí trobem eventualment la finalitat de la no remuneració dels referits dipòsits i per aquests raonaments reflexionem sobre la certesa o no d'una delegació legislativa

a l'empara de la llei que es pretén aprovar i la naturalesa tributària.

En relació a la disposició addicional segona del projecte analitzat, se'ns diu que serà aplicable a les reserves constituïdes a la data d'entrada en vigor d'aquesta llei. La disposició final del projecte afegeix que entrarà en vigor l'endemà de la seva publicació al BOPA.

La Llei de reserves en garantia de data 11 de maig de 1995, però, en el seu article 3.2 preveu que "La base d'aplicació del percentatge corresponent s'establirà a partir de les xifres dels balanços de les entitats bancàries tancats el trenta-un de desembre de 1993". Entenem que estem eventualment davant d'una modificació per tant de la llei d'11 de maig de 1995. Si és així, hauria de contar explícitament en el text articulat que es proposa d'aprovar. Tot al contrari, es proposa el Projecte com una llei nova i plenament desvinculada de les precedents. La pregunta obligada de formular-se, doncs, és si aquest Projecte no substitueix la llei del 1995? I, si és el cas, en quins apartats? Seria convenient preveure una disposició derogatòria?

És evident que totes aquestes consideracions condicionaran de forma transcendent el vot del Grup Parlamentari Demòcrata.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Socialdemòcrata té la paraula el Sr. Dallerès.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Permetin-me, senyors, aprofitant que passem en directe a la mal anomenada televisió pública andorrana, utilitzar l'avinentsa per dir que, malgrat que se'ns vulgui fer passar per inexistents, els Socialdemòcrates, encara avui som aquí, presents, intentarem continuar subsistint i ens en sortirem... -això crec.

Dic això perquè tot i que no sóc un assidu telespectador, excepcionalment, diumenge passat, vaig seguir el recull setmanal de la Ràdio i Televisió Andorrana i em vaig donar compte, un cop més, i en aquest cas, de forma inapel·lable, que se'ns vol fer passar per extingits: raça esfumada, col·lectiu suprimit, ètnia desapareguda.

Que els dirigents del partit Socialdemòcrata participin, per exemple, en unencontre, a Lisboa, amb la gran majoria dels presidents dels partits que dirigeixen la major part dels estats del nostre entorn, no és notícia digna de ser tractada a la televisió que paguem tots, el 30% que vota Socialdemòcrata també! Els socialdemòcrates no hi som, només hi som en boca d'altri.

Contínuament en la mateixa tònica, abans d'ahir em vaig adonar, de nou, que érem tan realment inexistents, esvaïts en l'espai, quan, en llegir la premsa em vaig adonar que, de forma totalment desinteressada i usant del rigor i de la generositat que el caracteritzen, el portaveu del Govern -Govern amb majúscula, si us plau!- constatant, de ben segur, la nostra desesperada inexistència, no va tenir cap més remei que parlar per nosaltres: en aquest cas per defensar en nom nostre, i no únicament nostre, per cert, un hipotètic casino que, diu ell, nosaltres desitjaríem.

És de suposar que la nostra no existència promoguda i promocionada des dels òrgans de control governamentals comença a preocupar fins i tot el propi Govern, que per això parla ja en nom nostre.

S'està estenent tant la veu de la nostra no existència que per això, avui, som aquí en la forma que hi som: de ben segur que la majoria no ha volgut que caiguéssim en el ridícul que hagués suposat que, davant d'un text com el que ens ocupa, no haguéssim estat en condicions de presentar, per raons de la nostra no existència -s'entén- les corresponents esmenes com per poder fer un treball seriós en comissió.

És, doncs, per això que, com deia, som aquí. Com expressar-ho? Per extremunció necessitada, o, aneu a saber, per una espècie de cesària extremunció.

Recalcaré tan sols el fet que, aquesta extremunció necessitada -o aquesta cesària extremunció- no és tan sols la del Grup Socialdemòcrata ni la del Demòcrata, sinó també la del propi Grup Lliberal, que accepta fer-se l'*harakiri* en la primera llei a debatre al Consell en aquesta legislatura, vist que en usar d'aquest procediment se'ns impedeix a tots, als uns com als altres, complir amb la tasca de parlamentaris de forma responsable, segons el mandat donat als consellers generals per la Constitució.

Dit això, a forma de preàmbul, i sense entrar en el fons -per guardar les formes- diré de la llei,

vist que el procediment emprat no ens permet ni les esmenes, ni la discussió en comissió parlamentària legislativa, em limitaré a fer un seguit de consideracions, de remarques, tan sols perquè en quedi constància escrita en aquesta Cambra.

Primera: llei d'un article. Em fa pensar en la proposició de llei d'un article entrada pel Grup Lliberal -si mal no recordo durant la primera legislatura postconstitucional. Llei sobre les residències passives; llei que, encara avui, arrossega la cua. Afegiré, d'entrada, que una llei d'un sol article pot, fàcilment, ésser qualificada de poc seriosa sense córrer gaire risc d'equivocar-se, corresponent molt més al desig de la passió que no pas al fruit de la reflexió. D'entrada, doncs, difícil de votar-hi favorablement. Diem no, un cop més, a la improvisació.

Dos: La urgència i necessitat. Res, en l'exposició de motius de la llei, no indica, ni justifica, la urgència i necessitat al·legades per a l'adopció de la llei. L'únic element que podia justificar-ho: la sentència del Tribunal Superior de Justícia, el redactat final de la llei no en fa menció. És potser perquè de fer-ho es veia de forma massa clara que la sola raó de ser d'aquesta llei, l'única, és un problema d'ordre pressupostari puntual i que en cap cas, contràriament al que s'exposa, es pretén ordenar res mitjançant aquest text. Aquesta reflexió en porta una altra.

Tres: Malgrat el text vulgui justificar-se en la facultat d'intervenció de l'estat en l'ordenació del sistema econòmic, que dóna l'article 32 de la Constitució, cal no oblidar que el mateix article precisa que el sentit en el que això s'ha d'entendre és per a un desenvolupament -cito- "equilibrat de la societat i pel benestar general" -final de citació. Això, implica una planificació global de les accions polítiques que es pretenen dur a terme a mitjà i llarg termini, per assolir uns determinats resultats prèviament analitzats, debatuts i acceptats. Informació, tota aquesta, que no acompanya un projecte, que no podem ni contrastar, ni discutir, ni esmenar, ni matisar, que només podem aprovar o rebutjar. Davant d'aquesta manca d'informació quant a l'abast que es pretén donar al desenvolupament del text, només farem esment del nostre posicionament: no es pot entendre mai l'article 32 de la Constitució com una arma de xantatge de què disposa l'estat davant dels organismes privats, siguin quins siguin aquests.

Quatre: Si ens hem permès d'expressar el que acabo de dir és que, en el propi desplegament del text -que, recordem-ho, només està compost d'un article únic, ja s'ha dit, de dues disposicions addicionals i d'una disposició final- en el desplegament d'aquest text tan curt, deia, hi veiem una greu possible contradicció i múltiples interpretacions... masses. Si es pot constatar ja en l'article únic una manca de rigor en la redacció del text a assignar, per exemple, a la llei de l'11 de maig del 1995, atribucions corresponents a la del 27 de novembre del 1993 que pot, perquè no, ser un element polèmic en el moment de l'aplicació de la present llei, tan o més preocupants són les contradiccions entre les dues addicionals, que, molt ens temem, puguin portar, en llur aplicació, fins a extrems d'haver-se de decidir, un cop més, davant dels tribunals, i puguin esdevenir, per als interessos de l'estat, tan o més nefasts que els que es pretenen suplir.

Dit tot això, entendran que votem negativament un text que no considerem, de cap manera, com un text d'extrema urgència i necessitat, que tampoc considerem en cap cas com un text d'extrema urgència i necessitat. Que tampoc considerem, en cap cas, com un text que respongui a cap raó d'estat i que, a més, creiem que és un nyap. I, en dir "un nyap", que no se m'entengui malament, només volem dir que el text ha estat fet sota la pressió d'un tema puntual, la sentència del Tribunal Superior ja citada, i per intentar cobrir el dèficit pressupostari que aquesta -i les que presumiblement seguiran- puguin crear.

Ha estat fet sense l'anàlisi rigorós de les circumstàncies polítiques, tècniques, administratives en l'àmbit de les quals queda situada la llei.

I ha estat feta sense una visió conjunta i detallada prèvia del panorama fiscal global, en el que s'emmarca, també, el financer, amb tots els seus extrems, inclosos els que poden no ser directament d'ordre fiscal però que no deixen, d'una o altra forma, d'aportar fons a les arques de l'estat.

Tancat, doncs, l'exposat, vull, malgrat tot, agrair públicament a la ministra de Finances i Pressupost, la informació que ens ha fet arribar de forma puntual pel que fa al redactat del text. Ens consta que en alguns extrems -ella mateixa ho ha dit-, fins i tot ens ha escoltat quan hem fet alguna remarca o suggeriment.

No obstant això, no és així com nosaltres entenem la col·laboració. Col·laborar és treballar en comú amb algú -ho diu el diccionari, no ho dic jo (*laborare, cum*)-, cooperar és prendre part en una obra amb altres (*cum, opera*). En ambdós casos implica una acceptació d'unes primícies comunes, d'uns objectius comuns, prèviament definits.

En aquest sentit i dins del marc que avui ens ocupa, l'oferta de col·laboració, de cooperació, que va fer el president del nostre grup parlamentari en iniciar aquesta legislatura resta vigent malgrat el nostre vot negatiu, sempre, però, que els objectius clars i predefinitos s'emmarquin en un programa d'ordenació global i compartit que porti vers un sistema tributari equitatiu, eficaç, adaptat a les característiques i les necessitats del nostre estat.

Pensem que això només és possible treballant sense la por de dir les coses pel seu nom, des de la prudència i la moderació, però, amb tenacitat, evitant els pedaços que no són i seran res més que pedaços, fugint de les presses que, a més de malgastar energies, porten a interpretacions errònies i dificulten l'indispensable sana reflexió entorpint el poder anar fent camí.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

A continuació passem a la intervenció del Grup Lliberal.

Té la paraula el Sr. Guillem Valdés.

El M. I. Sr. Guillem Valdés:

Gràcies Sr. síndic.

El Projecte de llei sobre la remuneració de les reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals a mantenir i dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer, entrat a tràmit per via d'extrema urgència i necessitat pel Govern, respon a la necessitat d'aportar una solució urgent a la situació creada per la sentència 01-27 de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

L'esmentada sentència, la qual acatem respectuosament, deixa sense efecte la disposició transitòria cinquena de la Llei de regulació de reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals a mantenir i

dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer de l'11 de maig de 1995, que dóna contingut a l'article 17 -al mateix temps- de la Llei d'ordenament del sistema financer del 27 de novembre de 1993.

En efecte, el sistema de retribució dels fons de reserves en garantia estava previst segons l'esmentada transitòria fins al compliment de l'un dels dos punts següents: o bé, el desplegament normatiu de l'article 16 de la Llei d'ordenament del sistema financer, o fins a l'aprovació per part del consell General d'una llei tributària que afectés a les obligacions de les entitats bancàries.

Així, doncs, la sentència esmentada dóna per resolta la transitòria de la Llei de regulació de reserves, obligant a retornar a la banca la quantitat de 1.724.676.000 pessetes. Entenem, doncs, M. I. senyors, que amb el present Projecte de llei el Govern no fa més que utilitzar els mecanismes legals al seu abast per poder fer front a aquesta despesa.

Aquest repàs dels esdeveniments, que hem provat de fer el més neutralment possible, és del tot necessari per exposar els antecedents del desplegament de les lleis anteriorment esmentades, i dóna peu als dos apartats següents a partir dels quals articularem la nostra intervenció.

En primer lloc, volem expressar la nostra opinió del perquè de la utilització del procediment d'extrema urgència i necessitat, emparat per l'article 60 de la Constitució, i emprat pel Govern en la tramitació del Projecte de llei al Consell General.

Aquest article, en efecte, preveu així de fer front a situacions específiques donant, en el pla legislatiu, respostes ràpides a allò que sigui necessari, inusual, anormal o imprevisible, i que, a més, reclami una solució urgent. Ve a ser, doncs, un mecanisme similar al decret-lei existent en alguns països del nostre entorn, i a ningú li ha de semblar estrany la seva utilització dins de la més absoluta normalitat parlamentària quan la situació així ho requereixi, com en el cas que ens ocupa. A més, convindran,

M. I. senyors, que aquest procediment és molt més respectuós amb el parlament que l'esmentat decret-lei utilitzat en d'altres règims parlamentaris.

Evidentment, el que s'ha dit anteriorment no justifica per si mateix el procediment d'extrema urgència, sinó que cal remarcar i fer èmfasi que

el retard en l'aplicació de la llei que ens ocupa comportaria deixar d'ingressar pel cap baix de l'ordre de 400 milions de pessetes, ja que utilitzant el procediment legislatiu ordinari es perdrien com a mínim els interessos dels quatre mesos necessaris per l'aprovació d'aquesta llei.

No es tracta, doncs, d'una actuació de prepotència ni per part del Govern, ni per part del grup que li dóna suport, tot al contrari; es tracta de la responsabilitat que ha de tenir tot Govern per tal d'evitar desequilibris pressupostaris legislant mitjançant el procediment d'extrema urgència, amb una llei indispensable per mantenir en la seva totalitat l'aportació del sector bancari a l'erari públic.

Cal, a més, indicar la voluntat del Govern i del grup parlamentari, en coherència amb el seu programa electoral, de desplegar mitjançant, ja no tan sols pel sector bancari sinó de forma generalitzada, la llei de l'impost indirecte sobre els serveis.

El Grup Parlamentari Lliberal, subscriu no només el fons però també la forma emprada fins a l'aportació de la solució que avui estem debatent. El fons, perquè permet la restitució d'una situació aprovada amb el consens - recordem- dels diferents grups parlamentaris durant la discussió de les lleis del desplegament del sistema financer. A més, evita que les finances de l'estat es trobin perjudicades durant l'exercici actual, podent-se agreujar si la Sala Administrativa del Tribunal Superior es pronuncia de manera similar en les sentències relatives als anys 1999 i 2000 -això ja s'ha dit.

Però, també aprovem la forma emprada, perquè amb la resposta urgent aportada, tan sols -hem de recordar- un mes després de la sentència, no només es restitueix una situació de normalitat, sinó que també s'aporta la tranquil·litat necessària als ciutadans en el respecte més profund als preceptes constitucionals, sobretot pel que afecta a la separació de poders i a la independència de l'estat, perquè tal i com dèiem anteriorment, el Govern haurà de fer front al pagament degut a la sentència, però, també proposa, al nostre entendre, una solució jurídicament i constitucional correctes per fer-hi front.

No voldríem, tampoc, deixar passar per alt, que el Projecte de llei presentat fixa directament la no remuneració dels fons de reserva, quan es podia haver deixat la potestat de no remunerar-los al Govern, tal i com ho preveia la mateixa

Llei d'ordenament del sistema financer del 1993.

Com a conclusió, i amb això acabo, ratifiquem, doncs, el total suport a la Proposta de llei sobre la remuneració de les reserves en garantia de dipòsits i d'altres obligacions operacionals a mantenir i dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer per part del Grup Parlamentari Lliberal.

Vull pensar, des d'ara, que la coherència demostrada pel Grup Parlamentari Demòcrata, si més no sobre el fons de la qüestió, coherència en temes d'estat, i aquest al nostre entendre n'és un, exposada pel seu president el dia del debat d'investidura i demostrada avui en aquesta sessió tindrà el seu pes en el moment de portar la seva votació.

Espero, en nom del Grup Parlamentari Lliberal, que això sigui de bon auguri, independentment de les nostres diferències, davant dels reptes importants, tan socials com econòmics que ha d'encarar en un futur pròxim el nostre estat.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol tornar a intervenir?

Sí, Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Sí, Sr. síndic, moltes gràcies.

Breument per comentar el que ha dit el Sr. Monegal.

Jo li asseguro i ell, segurament em pot creure, que no es tracta de fer una ingerència en la justícia, però, que també he de dir que en qualsevol cas el Parlament... -i aquí estem fent una llei, no estem fent una altra cosa ni més ni menys. Només estem fent una llei- el Parlament té tot el dret de prendre nota de qualsevol sentència judicial que pugui permetre millorar l'ordenament legislatiu sense que això es pugui prendre, em sembla a mi, com una ingerència a la justícia. En tot cas, no és la nostra intenció... li asseguro així.

Per altra part, jo penso que evidentment no es tracta de delegació, vostè ho ha plantejat com a hipòtesi, com a dubte... no ho és, i li confirmo que no es tracta d'això. Invocaríem l'article corresponent, i potser ho haurà de fer en algun cas. En aquest cas no és això sinó que és en la mateixa línia que es va fer l'any 1995 i 1996 amb les lleis derivades de les lleis fonamentals de

l'any 1993. Per tant, em sembla que la preocupació que vostè ha manifestat, aquí, jo crec que no té base, i li asseguro que si depèn de nosaltres no en tindrà de base.

Pel que fa al Sr. Dallerès que ens ha portat, ja, aquí un tema de ciència ficció, però, sortint del cine -que també ens agrada, em sembla, a tots dos, la ciència ficció- sobre la desaparició o la inexistència del Partit Socialdemòcrata i, jo li vull dir, que no és pas la voluntat del Govern lliberal que desaparegui cap grup parlamentari, naturalment menys el lliberal, com és lògic... si vostè diu que també sembla desaparegut a la televisió... en fi... em sembla que no era el moment de fer aquest debat; potser un altre dia el podem fer més llarg. Però, m'ha despertat curiositat el constatar que pel fet de què un partit andorrà no hagi sortit a la televisió un dia, segons diu vostè, un congrés exterior fa desaparèixer aquest partit... dubtaria de què el vostre partit és tan feble com per desaparèixer pel fet de no sortir a la "tele"... Seria preocupant que el que no surt a la "tele" no existís. Això seria, realment, molt preocupant. I, també és cert que fer sortir a la "tele" tot el que es produeix, digne de nomenar-ho, si no s'ha fet no li puc assegurar de cap manera el motiu. Això, si vol, ho investigarem; si vol fer una pregunta, la mirarem, és clar. Però, tota la seva llarga exposició sobre la desaparició o la inexistència del Grup Socialdemòcrata... bé, està molt ben argumentada, però, realment era un exercici d'estil molt ben fet, com vostè sap... com vostè sap fer Sr. Dallerès, però, no correspon a cap voluntat de ningú, estic segur! I, li asseguro que, almenys, per part nostra segur que no és així.

A partir d'aquí sobre la finalitat de la llei mateixa ha fet, també, una mica de classe de llatí del qual n'està molt més al dia que jo perquè jo l'he anat perdent molt, però, en fi, en tot cas, sí, li puc assegurar que el que es fa aquí és el que s'ha explicat abans a l'exposició, també, de caràcter urgent d'aquesta llei, i es tracta solament d'una cosa que els bancs no necessiten molts arguments per saber ells mateixos que l'esperit de la llei, en alguns casos, és més important que la lletra de la llei. I, l'esperit de les lleis bancàries de l'any 1993, que es transcriuen totes les lleis posteriors, és que els bancs participin d'una manera substancial a les finances de l'estat, cosa que no havien fet durant molts anys, mentre el comerç, l'hostaleria, i tota la gent que treballava en qualsevol sector que afectava a aquests sectors,

sí, que contribuïen, i eren els que sustentaven i els que sustenten encara avui en dia bàsicament les finances de l'estat. Per tant, els bancs saben, perfectament el que es va arribar a resoldre per a les lleis de l'any 1995 derivades de les del 1993. Era perfectament just i, per tant, no seria just que a l'any 1997, 1998, 1999 i 2000 per l'efecte de què a la llei li faltava aquest complement, que avui discutim, arribessin a no participar més de la meitat del que han estat participant durant els tres anys inicials, sobre els quals no hi havia cap dubte. I, més encara sabent que, com he dit abans -ho he insinuat abans-, els tres primers anys la quota global que es va obtenir als bancs era la que es va decidir per llei, i era la mateixa sense ni tan sols augmentar per un IPC, però és que han passat tres anys més. En aquests tres anys més, els resultats econòmics dels bancs tots els coneixem... o molta gent els coneix i són, francament, encoratjadors per ells, són extraordinàriament grans en quant a beneficis, i seria absolutament fora de justícia imminent, fora de certesa que després d'haver pagat, sense cap problema, per la seva caixa el que van pagar durant tres anys, ara, per una qüestió de justícia no es pogués fer.

És clar, els bancs fan recursos a tot allò que creuen que ho han de fer... això és veritat i és lògic, com qualsevol ciutadà. No crec que tingui, en cap moment, la sensació de trobar-se en un estat de dret. Estan en un estat de dret, i ho saben, i la prova és que utilitzen tots els mitjans dels estats de dret, com qualsevol ciutadà o com qualsevol entitat del país, per recórrer contra tot allò que puguin creure que els hi és perjudicial.

Però, estic segur que l'esperit de tots els banquers d'Andorra no és el de contribuir menys en les finances públiques del que han estat contribuïnt durant els tres primers anys d'aplicació d'aquestes lleis, ens el contrari, i aquesta llei participa a què això pugui continuar sent així fins que s'apliqui, ja, aquesta reforma tributària que s'aplica aquest any mateix amb els nous mòduls que vostès consideren imperfectes. Ja ho sé, i podem parlar-ne en el moment en què encetem aquest consens al que vostè ens ha convidat, i que nosaltres, també, ja sap que acceptem.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Altres intervencions per part dels grups parlamentaris?

Sí, Sr. Joan Monegal pel Grup Demòcrata teniu la paraula.

El M. I. Sr. Joan Monegal:

Sí.

Bé, primer... -abans no ho he esmentat perquè crec que és més oportú dir-ho ara- agrair a la ministra, en definitiva, si les diferències que ha tingut en la col·laboració que ha transcendit i, és veritat, a la resta de grups parlamentaris malgrat les mancances que al marge d'aquesta situació o d'aquesta conducta seguim detectant.

Jo voldria fer una referència, en primer lloc, també, a un comentari que ha fet la ministra en la seva exposició inicial per tal d'aclarir un concepte. No és la sentència del Tribunal Superior que treu efectes a la disposició cinquena de la llei del 1995, sinó que és la pròpia disposició cinquena que posa la data de caducitat, per dir-ho d'alguna forma, si es compleixen certes condicions i, aquestes condicions queden disposades en aquella llei. I, és evident, per tant, que és aquest mecanisme el quin opera, i no a la inversa.

La sentència falla en un recurs d'apel·lació presentat l'any 1999, i sobre un exercici de l'any 1998. El cobrament, evidentment és sobre una exposició cinquena, ja que va deixar... -i, llavors, podem pensar que és un cobrament indegut perquè aquesta, en definitiva, va deixar de ser efectiva el mateix any 1998, i no ara al 2001 com sembla ser que s'interpreta.

Al marge, també, d'aquestes consideracions i aprofitant les mateixes, vull puntualitzar a paraules del M. I. Cap de Govern de què quan dèiem que era obvi el resultat d'aquesta sentència... però, jo coincideixo amb el parlament del nostre president, i em ratifico de què era obvi el resultat, i era obvi perquè en front a uns pactes convencionals sabuts entre dos parts: entre el Govern i entre l'Agrupació de Bancs que posaven una data, també, límit d'aplicació al 1997 i, tal com diu la pròpia sentència i amb tota obvietat de què no hi havia marc legal que pogués aplicar el Govern, és que no s'ha d'interpretar cap llei per arribar a aquesta conclusió... No s'ha d'interpretar cap llei, simplement s'ha de dir que no hi ha llei, per tant, no havent-hi llei no es pot disposar de la forma que s'han disposat les accions que van ser

en el seu dia endegades i que han estat frenades pel Tribunal de Justícia.

A partir d'aquí agraeixo que el Sr. cap de Govern em contesti en relació a la delegació legislativa, i em contesti, també, front a la immiscuició o a la ingerència que apuntava que es podia produir en el poder judicial.

De totes maneres, trobo a faltar en la seva contesta com, d'alguna forma, argumenta o estableix l'eventual seguretat jurídica que aquest fet pot suposar, el fet de l'aprovació d'aquesta llei, en aquestes circumstàncies abans apuntades pels grups de l'oposició i, també, trobo a faltar en la seva rèplica una qüestió que d'alguna manera m'interessava aclarir, i era quan jo feia referència a que la llei de reserves en garantia de l'11 de maig del 1995, en el seu article 3.2, preveu que la base d'aplicació del percentatge corresponent, s'establirà a partir de les xifres dels balanços de les entitats bancàries tancats el 31 de desembre del 1993. Si és així, evidentment, entenem que estem eventualment davant d'una modificació, i aquesta modificació, si existeix o no existeix, em queda el dubte, i si realment fos, o estiguéssim davant d'una modificació d'aquest canvi, creiem que seria convenient introduir aquesta disposició derogatòria que trobàvem en falta.

Al marge d'aquestes consideracions, però, quan parlava vostè de què jo tenia molt clar el fet de què no estem davant d'una naturalesa tributària, i del fet de què no estem davant d'una delegació legislativa, sí, que és veritat que tinc certs dubtes, i el procediment utilitzat no ha ajudat, suposo, a cap persona que es troba en aquesta Cambra a reflexionar, i a arribar a conclusions que facilitin la seva convicció a l'hora de prestar el seu vot a l'aprovació de la llei.

Els meus dubtes sobre la delegació legislativa emergeixen quan llegeixo el dictamen del Sr. Manel Vicenç Matas, que vostès faciliten adjuntat a la norma que pretenem, ara, en tot cas, analitzar i finalment, doncs, votar... el contingut posterior del Projecte de llei diu en la plana cinc -la sis d'aquest dictamen-: "que una norma ha de preveure expressament que el Govern pugui decidir si els dipòsits de reserves en garantia han de ser o no retribuïts, i fixar, en el seu cas, l'índex o el tipus de retribució". Això, significa, evidentment, i queda plenament reconegut tant en la sentència com en el dictamen que aquesta matèria està reservada a la llei. Si hi ha una reserva de llei, evidentment, i perquè el Govern actuï, ha d'haver-hi una

delegació legislativa, en fixar les normes de retribució i les condicions, també, han de predeterminar-se, per tant, per aquesta llei. Aquest és un interrogant que nosaltres teníem. I, per tant, al no concretar-les -almenys en aquesta situació- ens podríem interrogar -torno a repetir- de la figura de la delegació legislativa i, per tant, ser més exhaustius en aquest concepte a l'hora de regular-lo.

Finalment, per la qüestió de si té naturalesa tributària o no, crec que estem davant d'un comportament semàntic de tots els que estem integrant aquesta Cambra en aquests moments perquè dels comentaris que han sorgit tant en el debat incidental, en la moció, com ara quan parlaven els diferents grups parlamentaris sobre la llei que afecta a les entitats bancàries, d'alguna forma intuïa clarament que les finalitats no han estat reguladores d'aquest sector, sinó que les finalitats han estat, justament, molt diferents, han estat estrictament pressupostàries.

Llavors, entenc, quan per exemple en el dictamen de l'assessor al qual abans he fet referència a la pàgina vuit, és diu que: "cal que expressament es contingui en la llei que les retribucions dels dipòsits de les reserves en garantia no tenen aquesta naturalesa de caràcter tributari. És com un filtre o com una mesura de protecció per tal de què ja no s'intueixin presumpcions al respecte. Això ho trobo correcte. El que no trobo tan correcte és que això es faci en l'exposició de motius que tots sabem que el Tribunal Constitucional ja ha dit de què no té rang de normativa o de llei. Malgrat tot no deixa de ser un advertiment, però, avançant en aquesta argumentació entenc que, el cert, és que la naturalesa ve donada per l'aplicació final de totes les actuacions, accions i, finalment, normatives aplicades i, pregunto: a què s'han destinat aquests rendiments? Entenc que no tenia la naturalesa tributària si aquests rendiments, d'alguna forma s'haguessin aplicat a una política financera o monetària, però, tinc el dubte, i no se m'ha esvaït durant tota la sessió, de què estem davant d'actuacions que serveixen per fer front a necessitats públiques. Si és així, és evident que entrediem en la matèria clara i de reserva de llei, i després ens tornariem a trobar, en tot cas, davant de l'eventual figura de la delegació legislativa.

Bé, amb aquestes puntualitzacions, però, sobretot amb les que he començat el meu parlament quan parlava, en tot cas, de la

preocupació d'analitzar un text de la magnitud de la transcendència que pot tenir, és evident, fóra desdibuixat, independent de tot el que seria o podríem considerar l'ordenament jurídic que afecta a les entitats financeres, bancàries, - per dir-ho d'alguna forma.

Comprendreu que el Grup Demòcrata se sent sensible, també, al principi de seguretat jurídica que situem per sobre de qualsevol gestió de caràcter pressupostari o interès de caràcter pressupostari i que es plantegi amb molt rigor l'aprovació o no d'aquesta llei.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, a continuació pel Grup Socialdemòcrata té la paraula el Sr. Josep Dallerès.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

Començaré pel tema televisió...

El M. I. Sr. Síndic General:

Perdoneu, Sr. Dallerès, el que no voldria és que es transformés en un debat sobre la presència dels partits polítics en els mitjans de comunicació.

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

He utilitzat la metàfora perquè una mica el procediment emprès ha estat el mateix: el de no existència dels grups parlamentaris com a tals. Llavors, aprofitant que ara passem -que no sé si aquest vespre passarem-, doncs, torno a agafar la paraula.

Només debatré un punt en la intervenció del cap de Govern que és el tema de la participació bancària al que ja he fet referència abans en el moment del debat incidental.

És un fet que no es va augmentar quan la llei permetia de fer-ho. I, tots sabem qui va governar. És a dir... i tots sabem com es van aprovar aquelles lleis. Llavors, a partir d'aquí em sembla que és un debat que ja s'ha fet, que interessa -i la intervenció del Sr. Valdés ha anat una mica en el mateix sentit, és a dir, el votar no. És a dir, es pretén dir que el votar no és votar no a una entrada a les arques de l'estat i, ho sento, no hi puc estar d'acord perquè unes entrades a les arques de l'estat, que estan fetes amb una manca de legalitat donen una

sentència negativa. I, és davant d'aquest fet que estem. Res més.

Doncs, perquè no sigui així hi han hagut sentències que han estat favorables perquè s'han acordat a la llei. Hagués estat molt més senzill de desenvolupar els calendaris que portaven les pròpies lleis: la pròpia transitòria quarta a la que he fet referència... Si s'hagués desenvolupat el calendari aquell que va votar el Consell, i que va aprovar el Consell General per unanimitat, segurament no hi hagués hagut aquesta sentència.

Per tant, a partir del moment en què es fa una actuació al marge de la llei s'entén que, és obvi, que hi hagi una sentència negativa per part del poder judicial.

Fent referència a la intervenció del representant del Grup Lliberal. Ara es parla molt del decret- llei... Només voldria recordar -i el Sr. cap de Govern ha fet referència a l'esperit de les lleis- la nostra constitució no reconeix aquesta figura. La figura del decret- llei es va discutir quan es va fer la Constitució, i va ser voluntàriament... (i jo, en aquell moment, defensava el contrari quasi, vist que en aquell moment em trobava al Govern) i va ser de forma clara que el Consell es va pronunciar contra la figura del decret- llei. En contrapartida va donar la figura de la delegació legislativa que està emmarcada d'una forma molt clara dins de la Constitució... Llavors, jo demanaria de no tergiversar el debat, és a dir, si el que es vol és modificar la Constitució plantejant la possibilitat d'un decret- llei... val! parlem-ne! però, no tornem a tergiversar el debat amb unes figures que no són figures de casa nostra.

El Sr. Valdés també ha fet una mica la mateixa sortida que ha fet el cap de Govern amb el debat incidental sobre aquest punt que no votar la llei és

-i ha donat les xifres quasi al centim a punt- és votar no a una entrada de diners a les arques de l'estat. Sr. Valdés, hi ha raons que són molt més importants que únicament una qüestió pressupostària que es pot solventar l'any vinent.

Ja hi ha hagut tota una sèrie de lleis que s'han votat aquí per raons pressupostàries... -si vol, *inclús*, a la Comissió de Finances en podem fer un recull d'aquestes lleis- i que a l'hora de la veritat quan mirem les liquidacions pressupostàries s'ha de reconèixer que no han produït l'efecte esperat.

A mi em sembla que el que s'ha de fer són textos que s'aguantin que, realment, tothom

sàpiga el que volen dir i, en aquest sentit, jo no faré una intervenció del tipus de la que ha fet el representant del Partit Demòcrata que, en gran part comparteixo, només demanaria que es llegís detingudament... és una recomanació que demanaria a la Sra. Ministra, les dues remarques que he plantejat jo, concretament la tres i la quatre que de forma no tan detallada avisa de què segons quina interpretació es faci d'aquest text podem tornar a estar davant d'un serial de sentències contràries al Govern, cosa que no desitjo.

És únicament això. Em sembla que... ja està.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Grup Lliberal vol tornar a intervenir?

Sí, Sr. Valdés, pel Grup Lliberal teniu la paraula.

El M. I. Sr. Guillem Valdés:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Només per al·lusions, és només per clarificar un punt.

A veure, jo quan he parlat de -diré la xifra exacta que he dit en el meu exposat de 400 milions- estava parlant de la diferència que justifica el procediment d'extrema urgència.

És a dir, no he dit en cap cas que per un mitjà il·legal, encara menys, perquè nosaltres hi entenguéssim que fos... estiguéssim al marge de la legalitat, evidentment no donaríem suport a aquesta llei, i donat, independentment d'aquest fet de la legalitat no estem votant un ingrés concret, estem votant, ja s'ha dit, abastament al llarg de l'exposat de Govern i nostre, el restabliment d'una situació que és d'interès públic per restituir una situació que, entenem, que era lògica i justa.

En quant a l'al·lusió al decret- llei... evidentment, la Constitució no el reconeix... d'això en sóc conscient, he tingut la pena de llegir-me-la, però, és clar, és precisament per això que ningú s'ha d'estranyar que s'utilitzi el procediment d'extrema urgència a manca d'un decret- llei.

Senzillament aquests dos temes.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol tornar a intervenir?

Sí, Sra. ministra de Finances teniu la paraula.

La M. I. Sra. Mireia Maestre:

Per respondre al Sr. Monegal sobre la base de les reserves en garantia li he de respondre que no, que no es canvia la base, que es segueix la del 1993 amb el mínim de 1.000 milions de pessetes per als bancs, que en el 1993 o no hi eren, o que en aquell moment, doncs, no es podia tenir en compte en els seus balanços.

I, després una altra clarificació sobre la naturalesa dels ingressos i la finalitat que aquests han de tenir. A veure, a mi no em sembla que qualsevol aportació a l'estat hagi de ser un tribut. Ben al contrari, a l'article 5 de la Llei general de les finances públiques inclou com a drets econòmics que han de satisfer el conjunt de les obligacions de l'estat, entre altres els tributs, com també els rendiments patrimonials que pugui tenir l'estat entre altres tipus d'ingressos.

Per tant, independentment de la naturalesa que tinguin aquests ingressos que pensem i defensem que són financers, doncs, està inclòs el pressupost de l'estat com a ingrés ordinari.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, Sr. cap de Govern.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Una mica per cloure les intervencions de Govern, em sembla, voldria dir aquí que del conjunt del debat que hi ha hagut, aquí, i molt particularment dels arguments que ha dit el Sr. Josep Dallerès, jo tinc la certesa i la claredat de què sí que hi ha unes possibles interpretacions diferents sobre la forma de fer les coses i, sobretot del temps d'haver-les fet. El temps d'haver-les fet ens porta a la forma que, pot ser contestada per vostès sobre els arguments que vostè ha exposat, i que també ha exposat el Grup Demòcrata.

El que jo voldria dir és que constato, i em sembla constatar del que es desprèn del que vostès diuen que sobre el fons de la qüestió hi ha un acord en moltes coses, i m'agrada constatar-ho, i més haver sentit, com vostès han

dit, que de cap manera no volen que hi hagi un menyscapse de les finances de l'estat per aquest tema o, encara menys, que hi hagi el que vostè ha dit al final, un seguit de lleis... de sentències, perdó... contra decisions d'aquesta Cambra o l'aplicació d'aquestes decisions... perdó... una vegada que el Govern les apliqui.

Jo, confio en què no sigui així, que no hi hagi aquesta cascada de noves sentències negatives, i estic d'acord amb vostè de voler-ho així pel bé de tots amb la intuïció i amb el pensament basat amb el que tenim de relacions, naturalment, bilaterals en qualsevol sector i, entre ells amb el sector bancari de què tota aquesta qüestió... el fons de la qüestió és molt important, també, pel sector bancari i, el sector bancari té molt clar -com vostè sap molt bé, Sr. Dallerès- que la seva participació a les arques de l'estat no és cap cosa, diguem-ne, de l'altre món -ho tenim ben clar- i que va ser possible gràcies a les lleis de l'any 1993, que es van fer aquí, i a més a més reconec certament que aquelles lleis -quan vostè estava al Govern, i quan jo que penso ara que estic al Govern- que caldria haver pensat en una fórmula semblant a la del decret-llei per evitar aquests debats de contingència, però, hi ha una fórmula dins de la Constitució llargament suficient, i li asseguro que no sortirà pas de mi una iniciativa per canviar la Constitució en aquest tema, no?... Si algun dia s'ha de canviar la Carta Magna segur que serà molt més important el tema que es porti a tractar al poble andorrà i al Parlament, que aquesta, no?

Per tant, en aquest aspecte estem d'acord, no hi haurà cap dificultat a trobar una fórmula - espero jo- i a la qual estic segur de què trobarem l'adhesió de vostès si ens ajuden a donar-li la forma adequada i definitiva perquè es pugui fer el sistema d'impostos especials amb el qual tots els països funcionen.

Jo li agraeixo les seves reflexions perquè he pres bona nota i li asseguro que es veuran al Diari del Consell. Les guardarem com guardem les que hem tingut en altres ocasions. En tenim unes quantes, precisament, de vostè, d'altres moments que hem discutit això que no cal pas repetir, aquí, totes aquelles forces instructives, algunes en el sentit que a nosaltres ens convindria, però, també ens convé les que ha dit vostè avui, aquí. I jo li agraeixo el que ha dit, representant el que diu tot el seu grup parlamentari, també, perquè de fet es tracta d'això. Es tracta de restablir la legalitat d'alguna manera, restablir la legalitat per un costat i

restablir, també, una cosa que estava comunament admesa i assimilada que era una participació... que podia ser més gran, és veritat, podia haver estat incrementada els anys que no ho ha estat, és cert, és veritat que això podia haver estat així, i és culpa nostra el no haver-ho fet... de ningú més, perquè el Govern tenia la facultat de fer-ho, i em sembla que estem perfectament a temps d'evitar que hi hagi cap confrontació de cap mena amb el sector bancari en aquest tema, però, que també els ciutadans que no són banquers i que no estan al sector bancari sàpiguen que el Parlament i el Govern són els que porten la iniciativa econòmica del país, com és natural, i com demana la nostra Constitució.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Última intervenció per part dels grups parlamentaris?

Sí, Sr. Jordi Mas pel Grup Demòcrata teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jordi Mas:

Més que res per al·lusions del representant del Grup Lliberal en el tema de consens i de l'ofertament que s'havia fet en aquesta Cambra.

No pateixi, el Grup Demòcrata sap ben bé quina és la seva responsabilitat en temes d'estat i coneix, també, quins són realment els temes d'estat. I, des del Grup Demòcrata sí que reprenem el que és el consens en aquests temes, cosa que aprofito també l'ocasió per dir que ja estem, ja hem acabat, ja hem esgotat el primer període de sessions, i pràcticament en temes d'estat, que nosaltres entenem com a prioritaris, encara no hi ha hagut un moviment, un gest per part del Govern lliberal i del Grup Lliberal per poder encetar uns temes que són essencials i que hem remarcat dintre del nostre país i per aquesta propera legislatura.

Únicament això, gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Dallerès pel Grup Socialdemòcrata teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

Espero, efectivament, Sr. cap de Govern que no hi hagi confrontació amb el sector bancari. No té per que haver-n'hi, però, és lògic que el sector bancari o qualsevol altre, quan els seus interessos són lesionats, estan fets al marge de la llei, o hi hagi controvèrsia, doncs, vagin davant dels tribunals.

Hi ha una segona precisió que aquesta fóra pel representant del Grup Lliberal, i és sobre la intervenció que ha fet sobre el decret-llei. El decret-llei i la tramitació d'una llei per urgència i necessitat són dos procediments bastant diferents.

El procediment per urgència i necessitat és un procediment parlamentari al que se li han tret una sèrie de funcions. I, en el moment de fer la Constitució es va optar per no al decret-llei, és a dir, que una delegació legislativa al Govern, es va posar al lloc d'aquesta un altre tipus de delegació legislativa... Existeix! L'article hi és! Hi ha un article de la Constitució que dóna la possibilitat d'una delegació legislativa, és una delegació legislativa que és per un cert temps amb una sèrie de condicions -no recordo ara, exactament, quin article és, però és així.

És un tema que, en tot cas... és una possibilitat que es tenia per fer-ho aquí. Però, són dos procediments diferents i, en tot cas, no és la tramitació per urgència i necessitat que equivaldria al decret-llei... en tot cas fora l'altre.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Si no hi ha cap altra intervenció, doncs, dono per acabat el debat i procedirem a la votació del Projecte de llei votant sí o no al mateix.

Sr. secretari si us plau.

El Sr. secretari general:

M. I. Sra. Olga Benazet Dolsa : Sí
 M. I. Sr. Francesc Casals Pantebre : No
 M. I. Sr. Jordi Daban Alsina : Sí
 M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : No
 M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuré : Sí
 M. I. Sra. Olga Forné Angrill : No
 M. I. Sr. Patrick García Ricart : No
 M. I. Sr. Marcel Llovera Massana : Sí
 M. I. Sr. Esteve López Montanya : No
 M. I. Sr. Antoni Martí Petit : Sí
 M. I. Sr. Jordi Mas Torres : No

M. I. Sr. Daniel Mateu Melción : Sí
M. I. Sr. Joan Monegal Blasi : No
M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : Sí
M. I. Sr. Càndid Naudi Mora : Sí
M. I. Sr. Marc Pintat Forné : Sí
M. I. Sra. Clara Pintat Rossell : Sí
M. I. Sr. Emili Prats Grau : Sí
M. I. Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : Sí
M. I. Sr. Antoni Riberaigua Sasplugas : Sí
M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa : No
M. I. Sr. Roc Rossell Dolcet : Sí
M. I. Sr. Guillem Valdés Alemany : Sí
M. I. Sr. Miquel Alís Font : No
M. I. Sr. Francesc Areny Casal : Sí
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : No

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. secretari voleu procedir al recompte si us plau?

El M. I. Sr. Marcel Llovera :

Vots positius:16; vots negatius: 10.

El M. I. Sr. Síndic General:

Moltes gràcies.

Bé, doncs, a la vista del resultat de la votació declaro aprovat el Projecte de llei.

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

(Són les 13.25h)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 200 PTA
Subscripcions: Tel. 821234